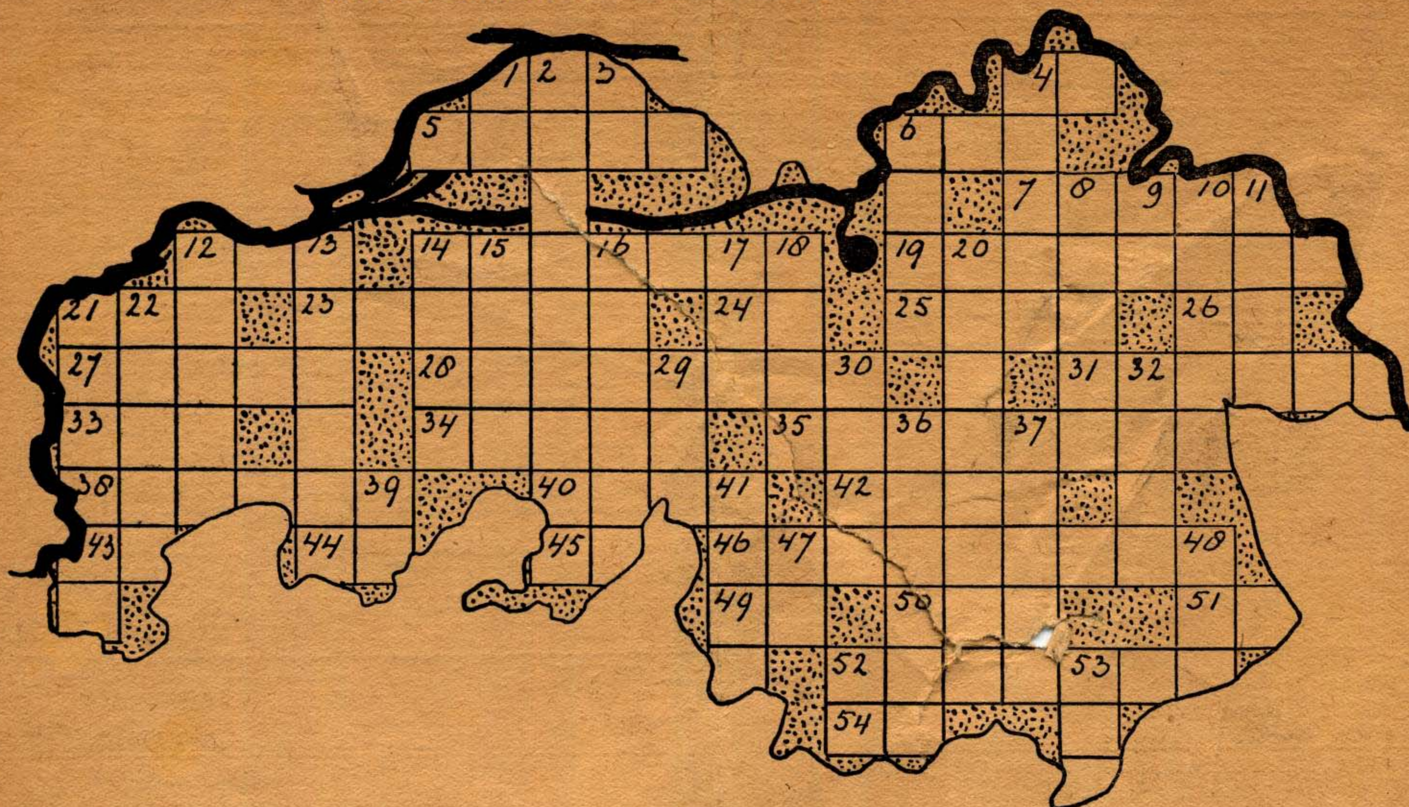
Vijf en dertigste Jaargang No. 10 — 20 Cts. — Zaterdag 9 Maart 1940

HET LEVEN
GEÏLLUSTREERD

BUREAUX VAN REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGRACHT 268 AMSTERDAM

„LEVEN"-KRUISWOORDPUZZLE No. 10 (NOORD-BRABANT).

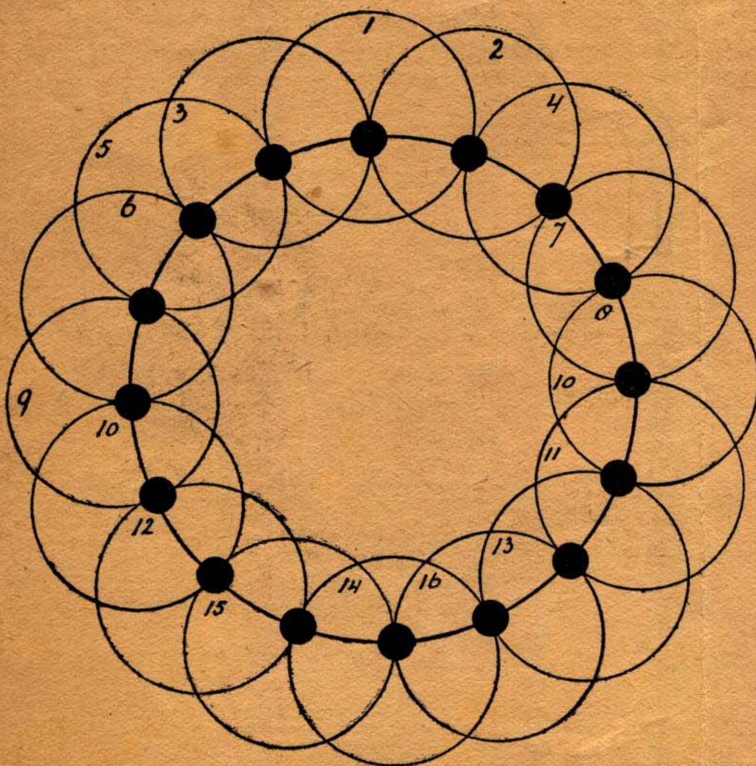

Horizontaal:
1. Modejonker
4. Kant
5. Schaap
6. Steen
7. Duitsche industriestad
12. Getemd
14. Gevaar
19. Boer
21. Garnizoensplaats
23. Overste der elfen
24. Zonnegod
25. Worm
26. Voorzetsel
27. Voertuig
28. Athletiek doel
31. Verheven oogmerk
33. Bevel
34. Zeer veel
35. Donder en bliksem
38. Doorgang
40. Hooge achting
42. Voorzetsel
43. Titel
44. Reeks
45. Onbekende
46. Herstel
49. Herkauwer
50. Voorzetsel
51. Getij
52. Plant
54. Riviertje

Verticaal:
1. Zangnoot
2. Plaats in Utrecht
3. Voorzetsel
4. Kranke
6. Mep
8. Reeks
9. De oudere
10. Turksche titel
11. Werk van Zola
12. Stad in Italië
13. Kerkedienaar
14. Deel van Nederland
15. Meer in Amerika
16. Als
17. Tijdperk
18. Dreef
20. Kroost
21. Vogel
22. Dagteekening
29. Stoot
30. Kippenren
32. Deel van Sumatra
36. Huldebetoon
37. Zuur
39. Windzijde
41. Liefdegod
47. Muzieknoot
48. Belofte
52. Persoonlijk voornaamwoord
53. Rivier in Nederland.

Onder de goede oplossers wordt een prijs van *f* 10.— verloot. Oplossingen inzenden **vóór Zaterdag 16 Maart a.s.** aan de Redactie van „Het Leven", Keizersgracht 268, Amsterdam-C.

„LEVEN" SCHIJVEN PUZZLE No. 10A.

Met de zon mee:
1. Barmhartigheid
2. Stand uit de middeleeuwen
3. Scheepsondernemer
4. Op waardige wijze
5. Straf
6. Heerschers
7. Zeer goede kennis
8. Oudste
9. Hoeder
10. Bestuurder
11. Dwaze vrouw
12. Rivier in Duitschland
13. Geneesmiddel
14. Gelijk
15. Velden
16. Dichterbij komend

Onder de goede oplossers wordt een prijs van *f* 5.— verloot. Oplossingen van 10 en 10A kunnen in één enveloppe verzonden worden **vóór Zaterdag 16 Maart a.s.** aan de Redactie van „Het Leven", Keizersgracht 268, Amsterdam-C.

OPLOSSING „LEVEN" KRUISWOORDPUZZLE 7.

```
      V I N G E R
  A K E N     L A K S
  R I E K     F I L M
P I O N   P S   L A A I
L O S   P A T S   R A D
E N K   E R O P   E D E
C     T R I O O L     A
H O F   K A F T   D U A
T O O M         P R I L
  S T A         R I E
  T O R         O E R
      S         L
```

De prijs van *f* 10.— viel ten deel aan den Heer **F. L. C. Geerts, Troepen Detachement, Commando Zeeland, Veldpost 9.**

KLEINE LEVENTJES

Voor de balie.

Rechter (streng): „Gevangenisstraf is de eenige straf voor menschen als jij. Schaam je je niet, een kleine zwakke vrouw te slaan?"

Gevangene: „Maar meneer, ze irriteert me."

Rechter: „Hoe doet ze dat?"

Gevangene: „Wel, ze zegt: Sla me, toe man, sla me maar gerust, dan zal ik je voor dien ouden kaalkop van een rechter sleepen en dan zal je je straf niet ontloopen."

De man werd vrijgesproken!

Uitgehongerd.

Smits ontmoette zijn ouden vriend, dien hij in geen jaren had gezien.

„Wel, hoe maak jij 't, goed?"

„Goed? Ach man. 't Is bij mij thuis heelemaal misère, de muizen geven zich gewoonweg over aan de kat.

Economist.

Eva: „En heb je hem afgewezen? Waarom?"

Louise: „Hij was te zuinig."

Eva: „Je hebt toch altijd beweerd, dat je man zuinig moest zijn?"

Louise: „Ja, maar niet te zuinig. Hij deed mij het huwelijksaanzoek per briefkaart!"

„Met deze hoed op kunt u overal veilig oversteken...."
(*Humorist*).

BRIEVEN VAN EEN VADER AAN ZIJN ZOON......

„ergens in Nederland".

V.

BESTE JAN,

Het begint er nu alle schijn van te krijgen, dat er meer spionnen in ons land zijn dan ons lief is. De geschiedenis van de geheime zender en van de lichtsignalen is hier het gesprek van de dag. Het is inderdaad een vreemde geschiedenis; men zou willen vragen: wat wil men eigenlijk van ons. Ziehier nu een klein land, dat altijd prat is gegaan op zijn vrijheid, dat eeuwen geleden een hardnekkige strijd heeft gestreden om zijn onafhankelijkheid te handhaven. Wij willen van niemand iets.... wat wil men van ons? Ik ben overtuigd, dat onze regeering alles zal doen om aan deze onaangename geschiedenis zoo gauw mogelijk een einde te maken, ik heb reeds gehoord, dat men premies wil geven voor hen, die aanwijzingen verstrekken betreffende diegenen, die het noodig oordeelen op geheimzinnige wijze met lichtsignalen te werken. Dus krijgen we nu waarschijnlijk een algemeene jacht op deze lieden, en hoe eerder ze achter slot zitten, hoe liever het mij en vele duizenden anderen zal zijn!

Dat je het nu wat gemakkelijker krijgt, doet me genoegen; ik wil niet zeggen, dat het noodzakelijk is, dat een soldaat het gemakkelijk krijgt, maar inderdaad *blijft* een soldaat mensch, ook al heeft hij een uniform aan. Je zegt dat er bij jullie zoo goed als geen lijntrekkers zijn: gelukkig voor jou en de anderen, want er is niets zoo schadelijk in het burgerlijke leven *en* in het militaire leven dan lijntrekken. Waarom? Het werk moet toch gebeuren. Doet de een het niet, dan doet de ander het, en deze doet het dan op de duur met tegenzin.

In het vrije leven gaat dit gelukkig niet zoo gemakkelijk. Ik zou b.v. niet weten, hoe ik het doen moest, want als ik mijn klanten niet op tijd bezoek, is er niemand die mijn werk zal opknappen, en als er iemand is, die het voor me doet, komt hij van een andere firma, en verliest de mijne zijn klanten. Ik heb wel eens gehoord, dat men in het leger de „kunst" van het lijntrekken verstaat. Ik weet niet of dit zoo is, of dat het misschien vroeger zoo geweest is, maar ik zou willen vragen: wat hebben de menschen er feitelijk aan. Gaat de dag sneller voorbij als men niets doet? Wordt het leven aangenamer er door? Ik heb eens iemand ontmoet — natuurlijk in de trein — die 's morgens, als hij nauwelijks op reis was, reeds begon te gapen. Hij vond alles vervelend, hij had een hekel aan zijn werk en geloofde dat hij voor „iets beters in de wieg gelegd was".

Die man heeft bij ons in één maand tijds de reputatie van „lijntrekker" gekregen. Doch het vreemde van het geval is, dat hij later *wel* pleizier in zijn werk scheen te krijgen, men zag hem niet meer gapen, men hoorde hem niet meer klagen, hij was altijd op tijd, hij was opgewekt, en *toch* heeft hij de naam van „de lijntrekker" gehouden. Zoo kan het ook bij ons leger zijn: in vroeger jaren heeft men er misschien op ergerlijke wijze de lijn getrokken, en daarom heeft het *nu* nog de naam ervan. En als het niet zoo is, als dit kwaad inderdaad nog voorkomt.... welnu, dan is het misschien toch maar beter als we onder elkaar zeggen: het is de slechte reputatie alleen maar. En nu iets over die „soldaten ter zee". Ik bedoel niet de Marine; maar ik bedoel die gewone kerels, die voor hun brood varen, op vracht- en passagierschepen. Ik kreeg dezer dagen een brief van neef Gerrit: hij ligt met zijn schuit in Havana, en hoopt over enkele weken thuis te zijn....

Hoopt. Hij schrijft het op zijn eigen rondborstige wijze: als alles goed gaat, hoop ik thuis te komen.... En dan schrijft hij zoo een en ander van hun leven aan boord. Het is niet mis, Jan, dit varen, nu! Hij schrijft, dat ze soms dagen en nachten niet uit de kleeren komen, en als ze naar kooi gaan, doen ze het met de zwemvesten aan. Op zijn heenreis hebben zij „ergens in de Noordzee" een aantal schipbreukelingen opgepikt; de kerels hadden zes en dertig uur in een reddingboot rond gedreven. Het waren Noren. Hij schrijft dat het minuten lang stil was aan boord, toen ze die menschen hadden binnen gehaald. Ze waren allemaal diep onder de indruk van de gehavende, ellendige toestand van deze zeelui....

De oorlog is een ellende: niet alleen voor jou, voor jullie, niet alleen voor die millioenen, die uit hun burgerlijk leven zijn gerukt om te vechten of om te wachten tot ze vechten mogen of kunnen, doch ook voor ons, burgers....

Het leven wordt duurder, de zorgen stapelen zich op....

Het mag dan een kwestie van centen zijn wat de levensmiddelen betreft, maar als je het alles bij elkaar gaat tellen, is het toch een heel bedrag. Mijn collega's klagen steen en been: de handel ligt lam. Er zijn firma's, die geen goederen meer kunnen krijgen, hun voorraad is uitgeput, wat moeten zij met hun reizigers beginnen? Ze kunnen ze moeilijk op straat zetten, al gebeurt ook dit helaas, en het gevolg is, dat het aantal werkloozen nog toeneemt. Nu weet ik wel, er zijn menschen, die gehoopt hebben door de oorlog een massa geld te verdienen, en dit gaat blijkbaar niet, hetgeen m.i. maar gelukkig is ook. De O.-W.-er uit de wereldoorlog was niet bepaald een mooie figuur in onze geschiedenis....

En nu genoeg over de narigheid; over enkele weken is het Paschen, en dan is het lente. Dan is er tenminste weer vroolijkheid en leven in de natuur. Als ik in m'n trein zit, en ik kijk zoo naar buiten, dan doet het me goed, als ik het ijs zie smelten en breken in de slooten en op de plassen. Dan doet het me goed, als ik de vogels weer hoor in de boomen....

Ja, *dat* is toch het mooie van het leven, dat er na alle narigheid van koude winters weer de lente komt.... Helaas: er is een schaduw, een groote schaduw; het lijkt wel alsof we ons over niets meer van harte mogen verheugen.

Want aan de lente denken beteekent denken aan de angstige vraag: wat gaat er *dan* gebeuren? Staan we voor een offensief? Gebeurt er iets? Zullen er dan tienduizenden menschenlevens geofferd moeten worden op het altaar der Lente.... Zoo nu en dan komen er toch weer geruchten over vrede: men fluistert het alsof het een schande was er hardop over te spreken. Misschien gelooft niemand er meer aan....

En toch....

Het *kan*: dat Amerika iemand naar Europa stuurt om „te praten", is toch, trots alles, een goed teeken. Laten we blijven hopen....

Niet alleen voor ons, neutralen, doch ook voor hen, die in oorlog zijn. Ook *zij* willen liever naar huis....

Maar als het niet mocht zijn, dan zullen we toch, samen, de lasten en de zorgen dragen, en als het kan, zonder morren en zonder klagen.

Met de hartelijke groeten van je moeder en mij,

je VADER.

Er zijn grenzen.

Het was een hartverscheurend drama. Een van de treffendste scènes was die, waarin de held en de triomfantelijk grijnzende schurk tegenover elkaar stonden.

„Graaf Marmelade!" riep de held op dreigende toon. „Gij hebt mij tot de bedelstaf gebracht, gij hebt het hart mijner oude moeder gebroken en mijn gade ontvoerd. Maar ik waarschuw u! Ga niet te ver!"

Moeilijk probleem.

Professor (tot zijn kleindochter): „Welke datum hebben we vandaag, liefje?"

Het liefje: „Ik weet niet, grootvader. Maar daar ligt een krant voor u."

Professor: „Daar heb ik niets aan. Die is van gisteren."

Erg....

Hij had een paar oude vrienden ontmoet en ze hadden geweldig gefuifd. De volgende morgen voelde hij zich niet in staat om naar kantoor te gaan. Hij belde den chef om 8 uur op, vertelde de heele geschiedenis en maakte zijn excuses.

„Ik waardeer je openhartigheid ten zeerste," antwoordde de chef, „maar weet je niet, dat je vrij hebt vandaag? Het is Zondag!"

Ze wist 't nog niet.

Kindermeisje: „Mijn mevrouw is een Duitsche en mijnheer is uit Engeland."
Vriendin: „Is het kind nu een Duitscher of een Engelschman?"
Kindermeisje: „Het jongetje spreekt nog niet."

Hatelijk.

„Jouw man kijkt naar ieder aardig meisje; dat is iets wat mijn man nooit doet."
„Neen, en wat hij blijkbaar ook nooit gedaan heeft."

Te laat....

„Juffrouw," sprak de schilder beleefd, „zoudt u even op willen staan van die bank?"
„Waarom?" vroeg de juffrouw. „Moet u hier gaan verven?"
„Neen, juffrouw," zei de man. „Ik wou er dit bordje op hangen: Pas op! Geverfd!"

Voor de variatie!

„Heb je al gehoord, dat ik met Charlie Prinsen ga trouwen?"
„Ja, maar ik dacht dat je getrouwd was."
„Dat ben ik ook, maar een mensch wil toch wel eens wat verandering hebben!"

't Was nog zoo ver niet!

„Zeg, oude heer, er was eens een tijd dat je zei, je zoudt de laatste gulden met mij willen deelen...."
„Dat herinner ik mij, maar ik ben nog lang niet aan mijn laatste gulden toe."

De eerste kapitein.

„Ah juist, dus dit is de commandobrug," sprak de passagier, die door den eersten stuurman mee naar boven was genomen. „Hier is de wil van den kapitein wet, nietwaar?"

„Als regel wel," antwoordde de stuurman, „maar," voegde hij er bij, terwijl hij zijn stem liet dalen, „deze reis niet, want zijn vrouw is aan boord."

Om het af te leeren.

Hendriks ontmoette zijn vriend Klaassen en zei: „Heb je een sigaret voor mij?"

„Natuurlijk, maar ik dacht, dat je het rooken had afgezworen?"

„Dat heb ik ook. Om te beginnen koop ik geen sigaretten meer."

Leedvermaak.

„Zeg, vandaag kwam ik Jansen tegen. Hij vertelde me, dat hij de volgende week gaat trouwen."

„Zoo, zoo, het doet me plezier, dat ik het hoor. Maar waarom weet ik eigenlijk niet: de arme kerel heeft me nooit wat gedaan."

Voorzorg.

„In welke kleur zal ik dan een japon voor u meebrengen, tante?" vroeg het nichtje, dat naar Parijs ging.

„Och, kind," antwoordde tante, na even te hebben nagedacht, „breng maar een zwarte mee. Je weet, je oom is zoo ziek."

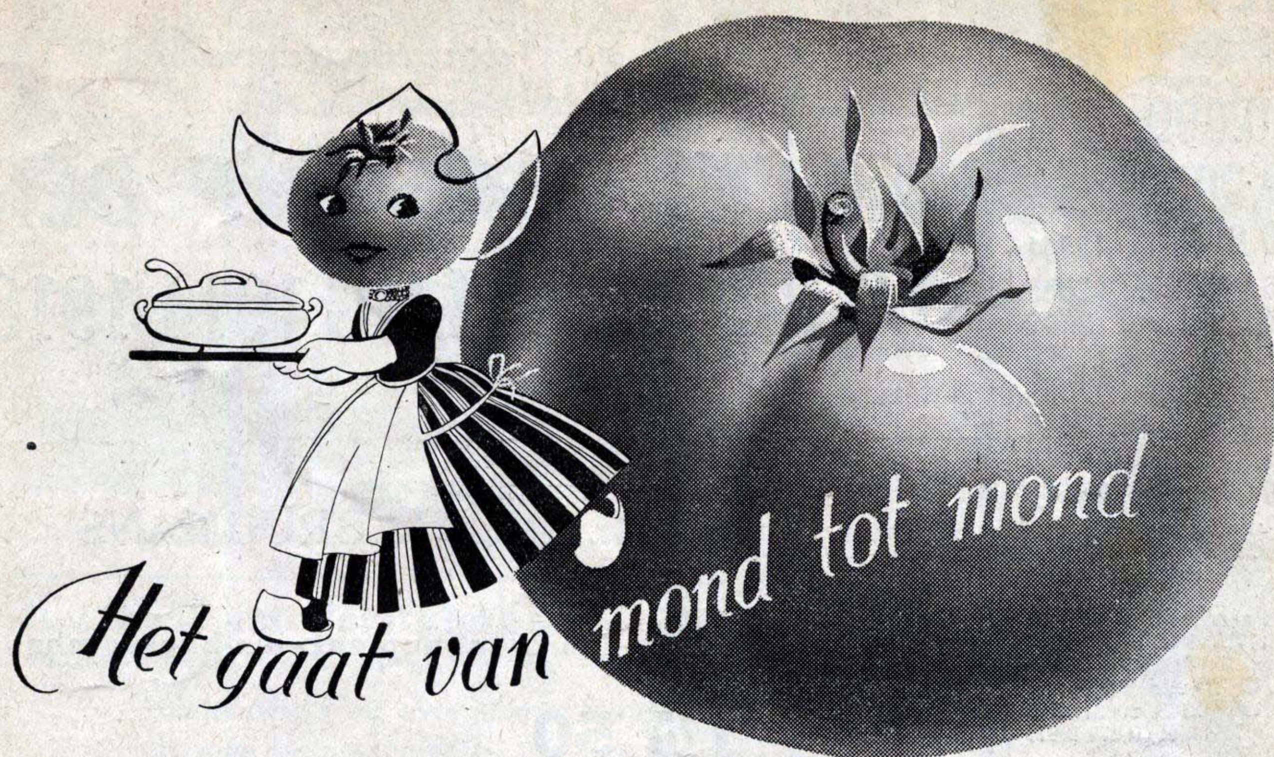
Zoo ging het ook!

„Amice," sprak Smit gejaagd, „kun je me even aan vijf en twintig pop helpen? Ik heb ze maar tien minuten noodig."

„Weet je wat?" zei de ander, na even te hebben nagedacht. „Ik heb ze ook niet, maar neem een stoel en ga tien minuten zitten — dan heb je ze vanzelf niet meer noodig."

„Pardon, ik praat nooit met vreemden!" *(Answers).*

„VOLRIJPE-TOMATEN"SOEP IS HEERLIJK en GEZOND

In Neerland's kweekerijen werden onze tomaten met uiterste zorg geteeld. Eerst in volle heerlijke rijpheid werden de kostelijke vruchten geplukt voor de nieuwe „volrijpe-tomaten"-soep. Het gezonde, smakelijke voedsel voor jong en oud is thans overal verkrijgbaar.

21 ct per blik

OOK VEGETARISCH EN RITUEEL VERKRIJGBAAR

Inlichtingen:

CENTRAAL BUREAU V/D TUINBOUWVEILINGEN IN NEDERLAND
JAVASTRAAT 80 - AFDEELING RECLAME - DEN HAAG

Alles is betrekkelijk.

1920. Dame uit groote stad in het pension buiten: „Wat een afschuwelijke kleine slaapkamer; daar kunnen we onmogelijk slapen!"

1930: Dame enz. (zelfde kamer): „Aardige kamer, ze kon alleen wat grooter zijn!"

1940. Dame enz. (zelfde kamer, zelfde persoon): „O maar, wat een prachtige kamer; veel grooter dan onze suites thuis!"

Wacht u voor de „minuut".

„Jantje," vroeg de meester, „zeg mij eens hoeveel seconden zijn er in de minuut?"

„Meester," antwoordde Jantje, „bedoelt u een echte minuut of zoo een, waarvan ze zeggen „wacht 'n minuut!" "

„Jan moet van den dokter twee koude baden per dag nemen. . . ."
(Everybody's).

In de tram.

In de tram zitten eenige poldergasten, die van tijd tot tijd op de grond spuwen, tot groote ergernis van een medereizend heer. Op het laatst kan hij zich niet langer bedwingen.

„Conducteur," roept ie, „het is hier verboden te spuwen, nietwaar?"

„Ja zeker, meneer, daar moet u mee wachten tot u uitstapt!" zegt de conducteur.

Op 't atelier.

De schilder legde juist de laatste hand aan z'n meesterwerk: een van z'n vrienden die kwam kijken critiseerde vriendelijk:

„Maar engelen dragen toch geen zijden kousen? Heb jij ooit een engel gezien met hooggehakte schoenen en zijden kousen?"

„Heb jij ze ooit er zonder gezien?" was 't rake schilders-antwoord.

Pijnlijk....

Fotograaf tot dame, die haar portret laat maken: „En nu, mevrouw, een oogenblikje vriendelijk kijken!"

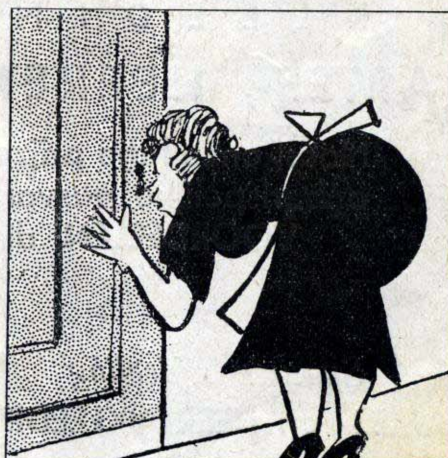
Echtgenoot: „In Gods naam, Lena, doe 't toch niet, niemand zou je herkennen."

Getrouwd en niet getrouwd.

„Waarom ben je eigenlijk vrijwilliger geworden?"

„Ik ben ongetrouwd, heb voor niemand te zorgen en houd van vechten. En jij?"

„Ik ben getrouwd en houd van de vrede. Daarom ben ik vrijwilliger geworden."

„Wat zijn de menschen toch nieuwsgierig! Nu staat mevrouw zoowaar de brieven van meneer te lezen!" *(Illustrated).*

Vijf en dertigste Jaargang No. 10 Zaterdag 9 Maart 1940

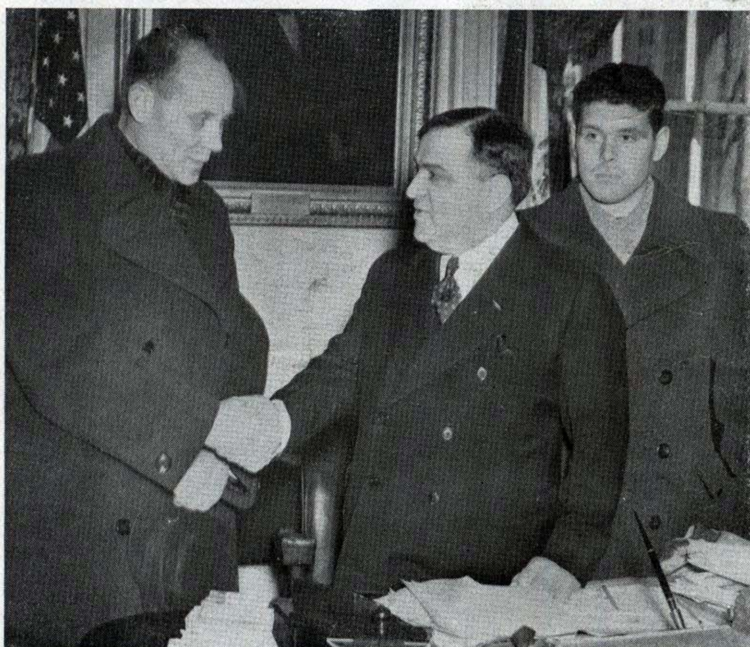
HET LEVEN
GEÏLLUSTREERD

TERWIJL HET FINSCHE LEGER ZICH WANHOPIG VERWEERT tegen de enorme overmacht, waarmede de Russen hun aanvallen doen, terwijl Finland zijn laatste reserves oproept om te strijden tot het uiterste, worden Finsche kinderen uit het geteisterde land geëvacueerd en naar de Scandinavische landen gezonden. Hierboven twee van de 73 kleine Finnen, die deze week te Kopenhagen zijn aangekomen. Onmetelijk is het leed, dat de politiek van Moskou over de Finsche bevolking heeft uitgestort en nog is het einde der verschrikkingen, waarmede Finland wordt bezocht, niet te zien.

NOG HOUDEN ZIJ DAPPER STAND!

Zelden zal het Finsche volk met zooveel bezorgdheid de lente tegemoet hebben gezien als thans, nu waarschijnlijk zijn bestaan en zijn vrijheid afhangen van de mogelijkheid voor de Russen om met hun gemechaniseerde legeronderdeelen de opmarsch voort te zetten. De Finnen zijn evenwel in het geheele land op het ergste voorbereid; achter de fronten worden voortdurend versterkingen aangelegd en iedere meter grond, die de Russen veroveren, moeten zij duur betalen. Op bovenstaande foto ziet men 'n goed gecamoufleerde schuilplaats in het sneeuwlandschap, waarin een patrouille een toevlucht zocht tijdens een Russische luchtraid.

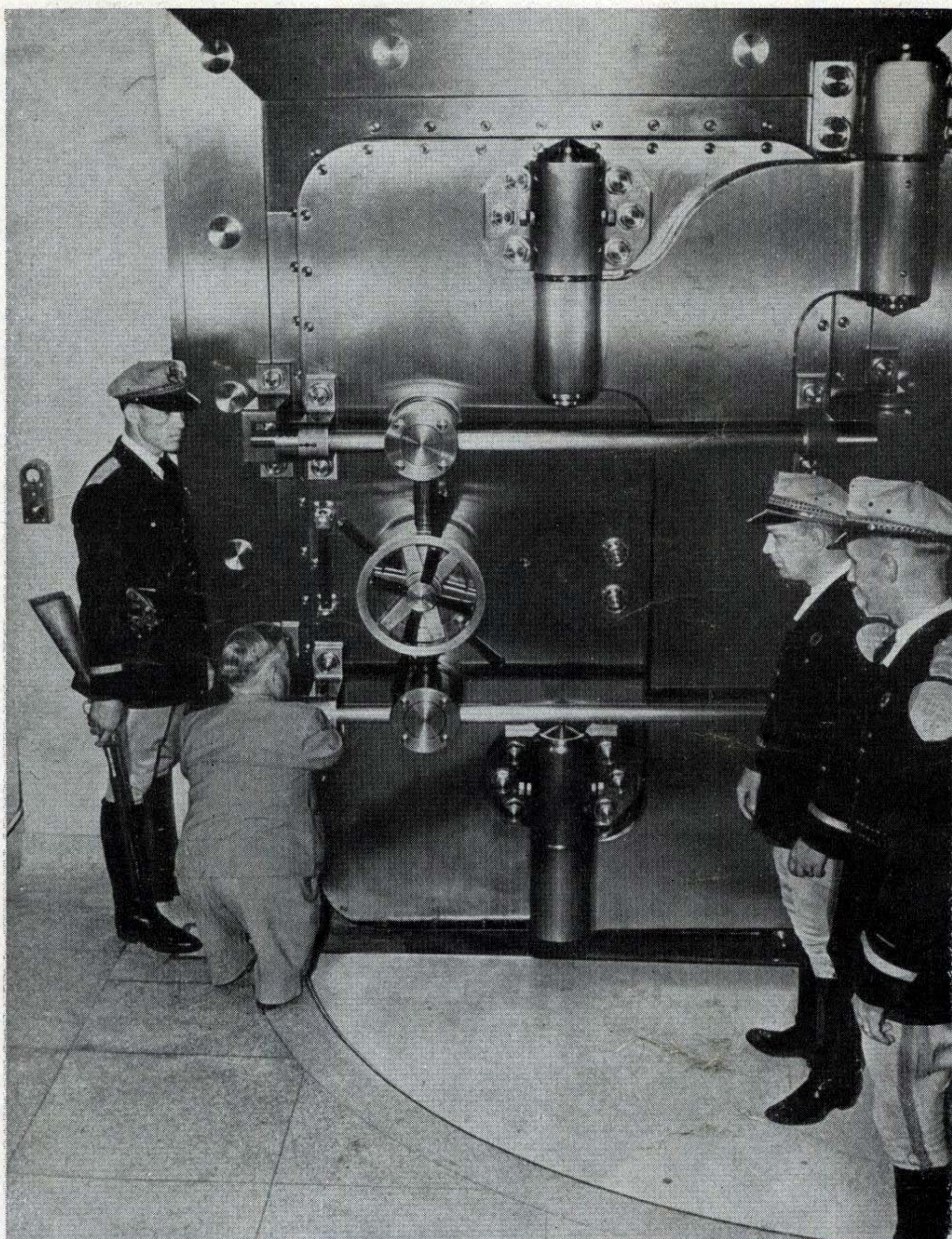

De bekende Finsche athleten Nurmi en Maki vertoeven sinds eenige tijd in de Ver. Staten, waar zij op groote schaal propaganda maken voor de Finsche vrijheidsstrijd. Hier ziet men hen met den burgemeester van New-York, La Guardia.

De Russen hebben kans gezien Wiborg te bereiken, doch de bezetting verdedigt iedere duim gronds onder leiding van generaal Harold Oequist, dien men hier ziet afgebeeld.

Klein, maar aan de koorden van de beurs!

Mr. Charley Lockhart, schatbewaarder van Texas, begint zijn dagen iedere morgen met het openen, in persoon en onder bescherming van gewapende politie-agenten, van de Staats-kluis in het Kapitool te Austin. Hij is reeds bezig aan zijn vijfde ambtsperiode en staat bekend als een der beste financiers uit de Amerikaansche ambtenarenwereld. Hij houdt de koorden van Texas' beurs zeer strak, maar is desondanks populair.

MR. CHARLEY LOCKHART, SCHATBEWAARDER VAN TEXAS, IS RUIM 1 METER GROOT, DOCH ZAG MEER DAN 500 MILLIOEN DOLLAR DOOR Z'N HANDEN GAAN!

HET in territoriaal opzicht grootste lid van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika is Texas; het is 2 maal zoo groot als Groot-Brittannië en Noord-Ierland tezamen, doch telt slechts een kleine zes millioen inwoners. Texas is een betrekkelijk rijk en welvarend land; het heeft onder de crisis van 1929 en volgende jaren minder geleden, dan menig ander lid der United States en dankt dat in de eerste plaats aan een schrander financieel beheer. Dit beheer wordt sinds negen jaren gevoerd door een der merkwaardigste menschen uit de Amerikaansche ambtenaarswereld, een financier van de eerste grootte, al meet hij slechts 112 centimeter van zijn kruin tot zijn voetzolen: de schatbewaarder Mr. Charley Lockhart. Mr. Lockhart is de populairste man van Austin, de hoofdstad van Texas, waar de gouverneur zijn zetel heeft. Honderd procent Amerikaan, begiftigd met een schitterend verstand en een benijdenswaardige energie, bestuurt hij de financiën van Texas op een wijze, die voorbeeldig genoemd wordt. Meer dan 500 millioen dollar zag Mr. Lockhart sinds 1930 door zijn handen gaan; geen tak van nijverheid of landbouw, die niet de financieele capaciteiten van dezen kleinen man heeft leeren kennen en waardeeren, en ook als hij op sommige momenten de koorden van de beurs zeer strak houdt, valt er van oppositie tegen zijn beleid niets te bespeuren. Ieder inwoner van Austin kent hem; men weet, dat hij zelf 's morgens de staatskluis ontsluit, dat aan zijn financieele arendsoogen niets ontgaat en heeft al lang verleerd aan zijn lichaamsafmetingen speciale aandacht te schenken.

Mr. Lockhart werkt op zijn bureau, zooals alle Amerikanen, graag in zijn hemdsmouwen, al vergeet hij in de drukte wel eens zijn jasje uit te trekken.

ROLAND DE DERDE OP VRIJERS VOETEN.

OOK VOOR ZEE-OLIFANTEN WORDT HET LENTE.

De dichtstbijzijnde plek op aarde, waar een Europeaan kennis kan maken met een echte zee-olifant, is de dierentuin te Berlijn, de eenige die twee exemplaren, een mannetje en een wijfje, van deze merkwaardige zeemonsters rijk is. Het mannetje, Roland de Derde (zijn beide voorgangers zijn betrekkelijk kort na elkaar gestorven) is een exemplaar, dat er wezen mag; zijn lengte bedraagt vier en een halve meter, zijn gewicht 3600 kilo en zijn snuit, met de machtige neus, is vaker door bezoekers en beroepsfotografen gekiekt dan menige filmster. Het wijfje, Freya, is vergeleken bij Roland maar een schriel poppetje, dat intusschen, als het er op aan komt, van zich af weet te bijten!

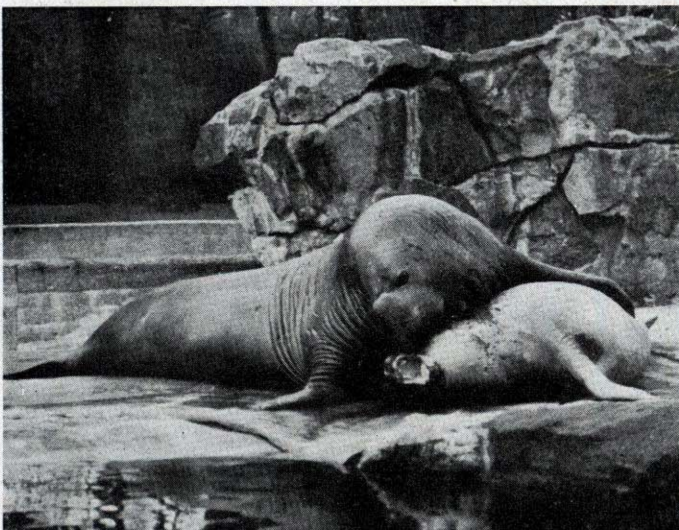
Ook in Berlijn breekt langzamerhand de lente door. Sinds de barre winter is geweken en er voorjaarsgeuren in de lucht zitten, is er tusschen Roland en Freya iets veranderd. De heele winter door hadden ze elkaar vrijwel genegeerd. Roland was lui, sliep meer dan hij zwom, achtte Freya nauwelijks het aankijken waard en leefde op zijn eentje, als verstokte vrijgezel. Freya was trouwens een tikje prikkelbaar en humeurig; zij meed Roland's gezelschap niet minder dan hij het hare, en toonde duidelijke teekenen van ergernis, als hij te dicht in de buurt kwam.

Nu het voorjaar wordt, heeft het zee-olifantenpaar, dat de trots van de Berlijnsche dierentuin is, de onverschilligheid, die het gedurende de winter voor elkaar aan de dag legde, laten varen en hechte vriendschap gesloten. Roland en Freya zijn onafscheidelijk geworden en het mannetje, dat 4½ meter lang is en 3600 kilo weegt, legt menigmaal zijn zwemvliezen vertrouwelijk om het middel van het wijfje.

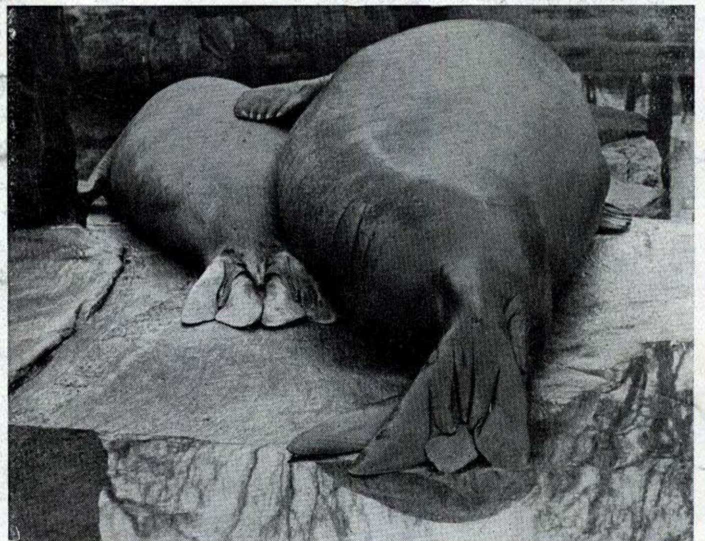

De vriendschap is nog al luidruchtig; vooral als Roland zijn enorme muil openspert, vergaat de bezoekers van de dierentuin hooren en zien. Maar ook Freya laat zich niet onbetuigd.

Roland's vriendschapsbetuigingen laten menigmaal bloedige schrammen op Freya's huid achter.

Dat is sinds een veertien dagen anders. Van de wintersche onverschilligheid is niets meer over gebleven. Wie thans de dierentuin bezoekt, ziet Roland en Freya als de beste vriendjes vertrouwelijk naast elkaar liggen, om een oogenblik daarna met elkaar te stoeien in het water, dat het een aard heeft. Roland toont neigingen Freya te beschermen tegen denkbeeldige gevaren; menigmaal slaat hij met een wonderlijk teeder gebaar zijn machtige zwemvliezen om haar middel, — voor zoover dat bij haar omvang mogelijk is! — menigmaal ook liefkoost hij zijn vriendin, ietwat

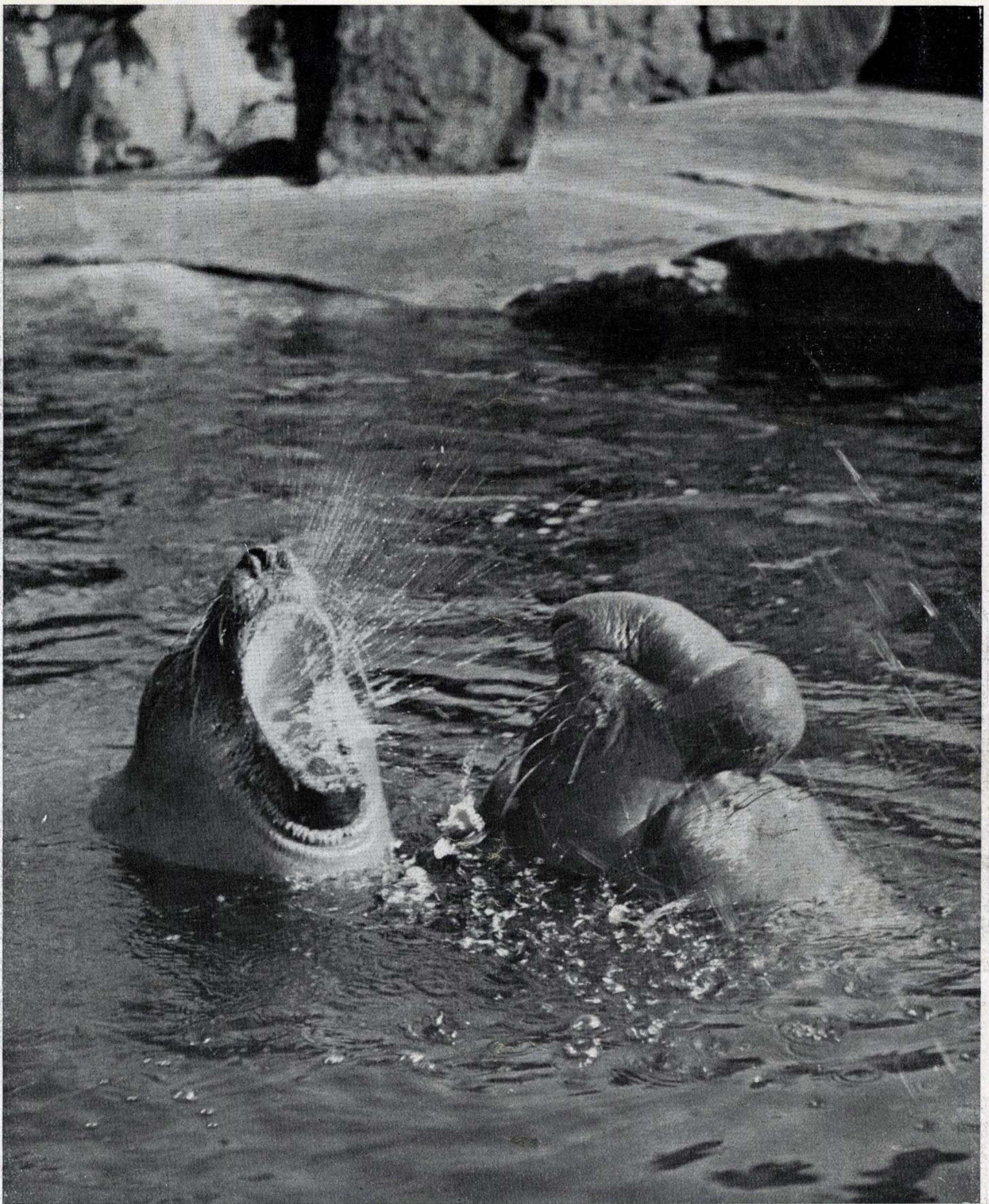

Uren lang kunnen ze zoo vreedzaam naast elkaar liggen, de wonderlijke staarten netjes opgevouwen, de zwemvliezen op elkaars schouder.

hardhandig — er blijven soms diepe schrammen in Freya's huid van over.

Kennelijk is Roland op vrijers-voeten. Soms wordt hij te opdringerig — maar als hij met zijn machtig lijf komt aanzwemmen en speels tegen Freya opbotst, dan krijgt hij de volle laag, dan spert Freya haar muil open en dient hem een koude douche toe. Roland incasseert dat met gratie; een enkele maal brult hij zijn protest door de dierentuin, maar dan dient Freya van repliek en ontstaat een duo, huiveringwekkend voor muzikale ooren.

Roland mag van geluk spreken. Hij is alleen en heeft geen rivalen. In de natuur zou dat anders zijn. In de natuur vechten de zee-olifanten op leven en dood om hun wijfjes; men kan in

Als Roland te opdringerig wordt, krijgt hij, in het water althans, van Freya de volle laag — en dat zulks niet weinig is, heeft onze fotograaf voortreffelijk weten vast te leggen!

Kipling's fameuze verhaal „The White Seal" lezen, hoe moorddadig het daarbij toegaat; de overwinnaar komt er niet zonder honderden verwondingen af. Maar aan de andere kant heeft Roland het slechter dan in de natuurstaat het geval zou zijn. In de dierentuin te Berlijn is maar één Freya, op de zandbanken van Labrador, van Kamsjatka en Sachalin zou Roland heerschen over een harem van dertig en meer wijfjes....

Roland ziet er in deze tijd bizonder imposant uit; zijn neus is machtig gezwollen en zoo nu en dan lijkt het, alsof hij een groot aantal gebarsten pijpen van bioscooporgels in zijn binnenste meedraagt, waarmede hij zijn Freya op de meest ongelegen oogenblikken serenades brengt. Het duo heeft een oppasser, die op zeer goede voet staat met „hem" en „haar". Of moeten we schrijven „stond"?

Want nu is het zoo gesteld, dat de brave man niet weet of hij wel of niet in de buurt van het paar kan komen. De eene dag is „hij" erg inschikkelijk en gaat „zij" „beestig" te keer, als de oppasser komt storen, en een andere dag is het precies andersom. Het wijfje heeft de vorige week een dag alle eten geweigerd: ze had nukken, en „zij" wisten niets met haar aan te vangen, noch Roland, noch de oppasser.... Maar de derde dag was alles weer in orde en verslond zij zooveel voedsel, dat Roland te kort dreigde te komen.

Dat in de Dierentuin iedereen met het tweetal meeleeft, behoeft nauwelijks gezegd te worden!

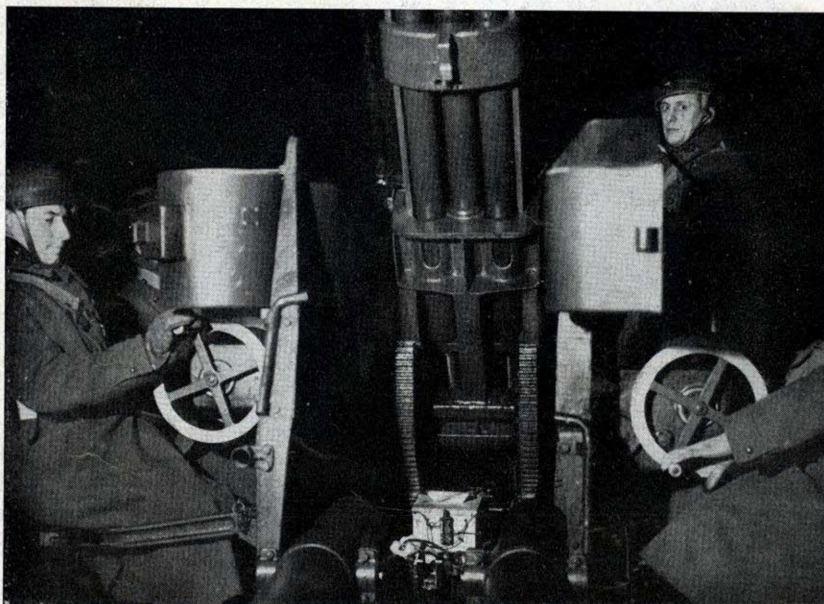
PARIJS LAAT ZIJN TANDEN ZIEN!

DE INTERNE ORGANISATIE DER LUCHTVERDEDIGING.

II.

EEN leger te organiseeren, was zelfs in de Oudheid geen eenvoudige taak; altijd heeft zoowel de coördinatie en samenwerking van troepen als hun verzorging veel hoofdbrekens gekost. In de loop er eeuwen verdichtte de ervaring, die de altijd oorlogvoerende mensch in dit opzicht opdeed, tot een ware wetenschap, die haar steeds moeilijker wordende taak veelal behoorlijk wist op te lossen. De wereldoorlog 1914-1918, toen voor het eerst in de geschiedenis millioenenlegers te velde trokken, stelde aan het organisatie-vermogen der staven de hoogste eischen; nieuwe wapens kwamen hun taak nog verzwaren en soms krijgt men, in oorlogsherinneringen van militairen bladerend, de indruk, dat men het enorme en zoo ingewikkelde oorlogsapparaat op geen der beide zijden meer ten volle beheerschte.

Sinds 1918 is de zaak nog gecompliceerder geworden. De snelle ontwikkeling van het vliegtuig als aanvalswapen schiep problemen, waarvan een leek zich geen voorstelling kan maken. De leek weet thans, dat iedere goed georganiseerde luchtverdediging beschikt over tallooze instrumenten,

Een afweerkanon van 7½ c.M. kaliber, van voren gezien. De drie buizen zijn de drie oliedrukremmen, die de terugslag van de loop bij het vuren opvangen; links en rechts de richters, die het kanon zijn voortdurend wisselende elevatie geven.

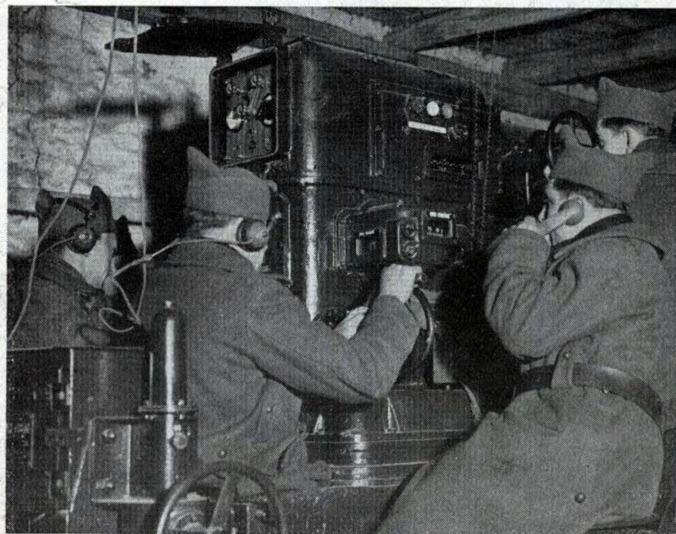

De generale staf van de luchtverdediging zetelt in bomvrije, onderaardsche ruimten, waarvan de ligging slechts aan ingewijden bekend is.

die het mogelijk maken de positie van vliegtuigen nauwkeurig vast te stellen, preciese instructies aan de luchtdoelbatterijen te zenden, berekeningen uit te voeren, die op papier uren en uren zouden kosten. Doch hoe deze instrumenten werken, daarvan weet de leek veelal niets. Het zijn de scheppingen van experts, wier naam zelfs buiten een zeer kleine kring onbekend is. En dan vormen die instrumenten nog slechts een onderdeel van het heele apparaat, waarover een goede luchtverdediging moet beschikken. De om zoo te zeggen geruischlooze samenwerking tusschen berichtendienst, staf en actieve luchtverdediging (jagers en afweergeschut) eischt een organisatie, waarven men tot zelfs na de wereldoorlog geen denkbeeld had.

Een der ingewikkeldste instrumenten, voor een doeltreffende luchtverdediging onontbeerlijk: de z.g. geluidscorrector, waarmede de positie van het vliegtuig seconde na seconde kan worden vastgesteld.

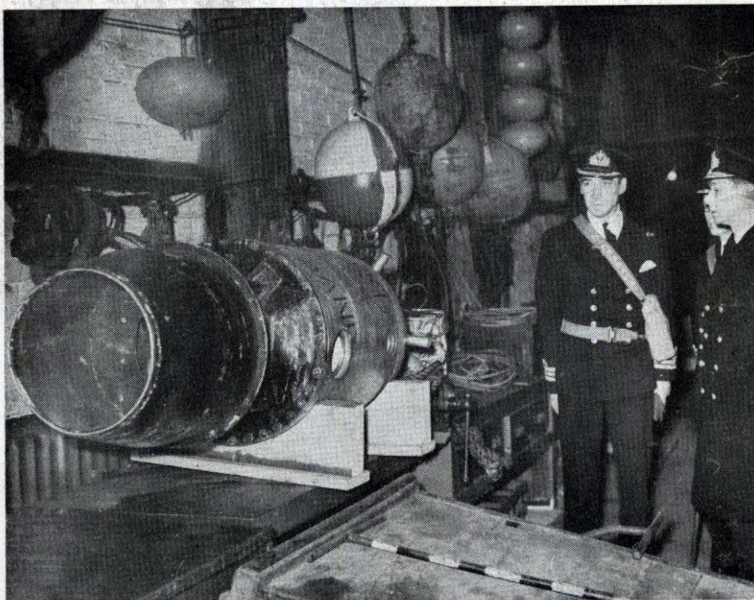

Het toestel, met behulp waarvan de vele gegevens verwerkt worden, totdat aan de betreffende batterij een preciese instructie kan worden getelefoneerd.

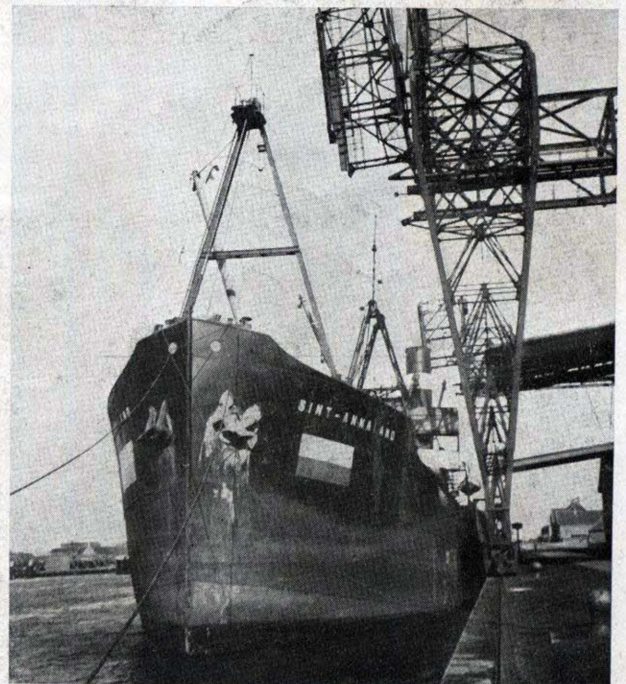
Uiteraard zijn het in de eerste plaats de groote steden als Londen, Berlijn en Parijs, wier luchtverdediging het beste is voorbereid en ingericht. Die van Parijs is betrekkelijk nog jong, jonger b.v. dan die van Berlijn. Maar indien niet alle teekenen bedriegen, is zij voortreffelijk. Zij beschikt over de nieuwste apparaten en maakt gebruik van menige geheime Fransche vinding — het schijnt dat Belin, de man van de Belinograaf en vele andere technische wonderen, de Fransche luchtverdediging onschatbare diensten heeft bewezen. Het organisatie-vermogen der Fransche militaire staven is boven alle twijfel verheven en men mag gerust aannemen, dat er bij een eventueele luchtaanval op Parijs in de verdediging geen enkel lek te constateeren zou zijn.

STEEDS SCHERPER STRIJD TER ZEE.

Nu bij het mijnengevaar en het schier onbeperkt torpedeeren ook van neutrale schepen het bombardeeren van niets kwaads vermoedende vaartuigen van Nederland en andere kleine landen is gekomen, kan aan het onmenschelijke karakter, dat de zee-oorlog aanneemt, niet meer getwijfeld worden: zonder mededoogen worden machtsmiddelen aangewend om het gestelde doel te bereiken. Hierboven de snelle torpedo-motorbooten, waarvan Engeland in zijn strijd tegen de Duitsche duikbooten zooveel verwacht; ze zijn tegen luchtaanvallen zwaar gewapend.

Koning George bezichtigt de eerste magnetische mijn, welke door de Britsche Admiraliteit werd onderzocht. Dit nieuwe wapen schijnt intusschen reeds aan banden te zijn gelegd.

Een der Nederlandsche schepen, op de Noordzee door Duitsche vliegtuigen met bommen en machinegeweervuur bestookt: de St. Annaland, die onbeschadigd binnenkwam en geen slachtoffers had. Er waren er ook anderen....

HOLLYWOOD'S NIEUWSTE OOGST.

ZEVEN UITVERKORENEN, DIE KANS HEBBEN OP EEN GROOTE CARRIÈRE

HET aantal Amerikaansche meisjes, dat hoopt aan de film te komen, is niet te schatten. Van de duizenden, die jaarlijks trachten in Hollywood vaste voet te krijgen, slagen er ongeveer honderd in, tot de studio's door te dringen. Van deze honderd krijgen 25 een werkelijke kans; drie à vier ervan brengen het tot „ster".

Ieder jaar maakt Hollywood inventaris op van de nieuwe, veelbelovende aanwinsten. In 1939 hebben zich in het bizonder de zeven gelukkigen onderscheiden, welker foto's wij hier afdrukken; zij vielen op door de rollen, die zij in verschillende films speelden en werden voor grooter werk bestemd. Hun gemiddelde leeftijd, zoo stelde Hollywood vast, is 20 jaar, hun gemiddelde lengte 1 meter 75, hun gemiddeld gewicht 109 pond. Amerikanen hechten aan zulke statistieken. Zij hebben alle kans op een groote toekomst, maar gemakkelijk hebben zij het niet. Hun dagtaak bestaat uit acteeren, zingen, dansen, spraaklessen, poseeren, schoollessen voor zoover ze onder de achttien zijn en uitgaan onder geleide. Ze zijn aan een strenge discipline onderworpen en genieten voorloopig geen hooger salaris dan 75 à 100 dollar per week. Maar ze zijn de meest benijde meisjes van Amerika. Ze zijn doorgedrongen tot het allerheiligste, de studio's waar echte films worden gemaakt; hun naam kan plotseling beroemd zijn en dan ligt het paradijs van de nog altijd meer dan vorstelijk betaalde en overal gefêteerde filmster vóór hen.

Lana Turner, geboren in 1921, geldt sinds haar film „Dancing Co-ed" als het ideaal van een Amerikaansch meisje.

Laraine Day, geboren in 1917, heeft een speciaal talent voor charmante verpleegster-rollen. Zij oogstte veel succes in de Dr. Kildaire-serie en trad in 1939 zeer op de voorgrond.

Linda Darnell, geboren in 1923, maakte verleden jaar haar debuut, werd om haar spel in „Daitime Wife" uitermate geprezen en wordt beschouwd als de talentvolste der „sterretjes".

Helen Parrish, geboren in 1923, speelde reeds voor de film toen ze drie jaar was. Op vijftienjarige leeftijd werd zij opnieuw „ontdekt" als een typisch „bijdehandje", geknipt voor de film.

Dorris Bowdon, geboren in 1917, heeft een talent voor het uitbeelden van eenvoudige meisjes. Haar beste film is tot nu toe „The Grapes of Wrath".

Judith Barrett, een schoone van 19 jaren, is voorbestemd voor dramatische rollen. In „Great Victor Herbert" bleek zij een talent van de eerste rang.

Mary Healy, geboren in 1918, is om haar perfecte figuur een der meest gefotografeerde meisjes en beschikt bovendien over een fraaie stem.

Amerika's ongekroonde vorstin: Mrs. Roosevelt.

Heeft de populariteit van president Roosevelt in zijn tweede ambtsperiode sterk geleden — vooral op het gebied der binnenlandsche politiek ondervindt hij felle bestrijding — die van zijn echtgenoote stijgt nog met de dag. Mevrouw Roosevelt's prestige is in de Vereenigde Staten onmetelijk; zij is inderdaad de „first lady", wier leiding groote groepen der vrouwelijke bevolking blindelings volgen, wier daden een voorbeeld en wier woord wet is. De eenvoud en beminnelijkheid, waarmede zij het Witte Huis te Washington bestiert, hebben niet in de laatste plaats dit prestige gevestigd. Op bovenstaande foto ziet men, hoe zij eenige sterren uit Hollywood — waaronder Tyrone Power, Dorothy Lamour en andere — ontving.

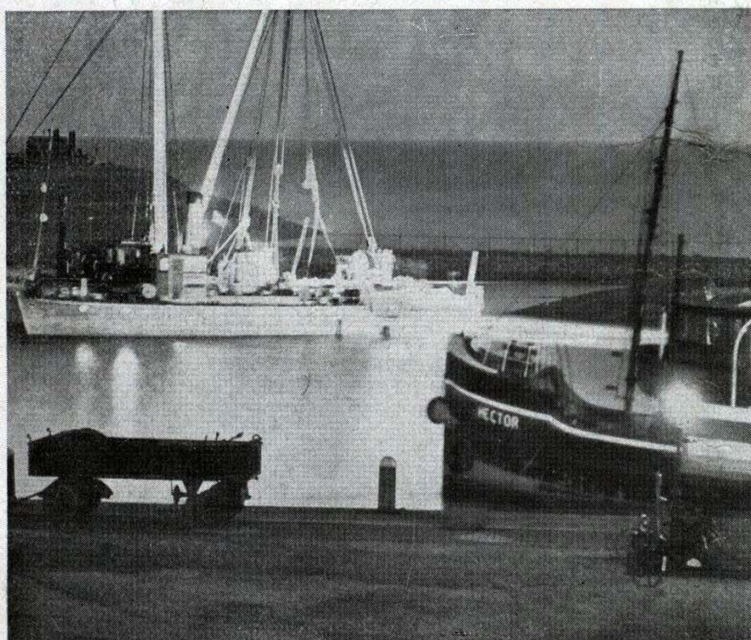

Mrs. Roosevelt breiend op een van haar tallooze vliegtochten, mevrouw Roosevelt dansend, sprekend, ontvangend, schrijvend, dicteerend — dat zijn foto's, welke te bekijken geen rechtgeaarde Amerikaan moe wordt.

EEN andere president, maar geen andere „first lady" — zoo schreef onlangs een der Amerikaansche bladen, die sinds geruime tijd felle oppositie tegen Roosevelt voeren en er zijn tegenstanders van den president, die ronduit verklaren bij een eventueele derde candidatuur van Franklin Delaney zijn echtgenoote meer te vreezen dan hemzelf. Een rechtgeaarde Amerikaan, of hij nu uit New-York of de Middle West, uit San Francisco of New-Orleans komt, kan zich de States niet meer voorstellen zonder Mrs. Roosevelt als lichtend voorbeeld van hoe een Amerikaansche dame behoort te zijn. Haar prestige is onmetelijk. Haar foto verschijnt vrijwel dagelijks in alle kranten; de pers wordt niet moe haar ontelbare reizen per vliegtuig door geheel het gebied der Staten steeds weer met geestdrift en uitvoerigheid te verslaan. Spreekt zij voor de radio, dan is zij zeker van het gehoor van heel Amerika; haar toiletten worden nagevolgd, haar uitspraken uitvoerig gecommentarieerd, en in ontelbare zaken, die de Amerikaansche vrouwenwereld raken, is haar woord wet.

EEN ZWAAR VERLIES VOOR ONZE MARINE.

Het noodlottige ongeluk met de O 11, de onderzeeboot, die in de haveningang van Den Helder door de sleepboot „Amsterdam" werd geramd, telt in deze dagen dubbel zwaar; drie kostbare menschenlevens gingen verloren en het materieele verlies is voor onze marine niet gering. Een lichtpunt in dit drama is het heldhaftige gedrag van den luitenant-ter-zee F. Steinmetz, aan wiens optreden het waarschijnlijk te danken is, dat de ramp nog niet veel grootere afmetingen heeft aangenomen. Hierboven een foto van de pogingen de O 11 te lichten.

Ook 's nachts werden de bergingswerkzaamheden voortgezet; men ziet hier, hoe de romp van de O 11 (rechts) bevestigd werd aan de bok, waarmede zij uit het water moest worden gelicht. Toen klopsignalen niet werden beantwoord, wist men, dat er voor de achtergebleven opvarenden geen hoop meer bestond...

Duikers waren onmiddellijk ter plaatse om te trachten de drie opgesloten opvarenden alsnog te redden.

Tegelen, ons Hollandsch Oberammergau.

Het Passiespel in wording.

TUSSCHEN de kale boomen van een klein park staat een stuk van een houten paleis met een terras, een grafkelder, een kleine woning, en twee kruisen. Vóór het terras ligt een dicht gevroren vijver. Over dit alles hangt de stilte van de winter. De berberis-struiken tegen de berm schijnen bevroren, het blad is gekronkeld en bruin.

Doodsch, kaal en naargeestig is hier alles. Een stuk natuur, dat op het ontwaken wacht.... Maar dit kleine stukje park, dit houten paleis, dit terras met de twee kruisen is voor velen een gewijde plaats: het is de speelplaats voor de Passiespelen te Tegelen, ons Hollandsch Oberammergau. Een groot kunstenaar heeft eens gezegd: zonder liefde is de kunst niets. Hier in Tegelen *is* die liefde, de liefde voor het Passiespel, dat straks, in de zomer, gegeven zal worden, voor duizenden Nederlanders en — naar men hoopt — voor duizenden en duizenden vreemdelingen. Vijf jaar geleden heeft men voor de eerste maal hier het Passiespel gegeven en het succes was zóó groot, dat het thans herhaald kan worden. Wat het beteekent voor de spelenden om zich hieraan te wijden, willen wij u allereerst duidelijk maken.

Alle medespelenden zijn inwoners van Tegelen. Tegelen is een fabrieksplaats, met steenbakkerijen, gieterijen, sigarenindustrie, ververijen en nog andere fabrieken. De arbeiders zijn fabrieksarbeiders. En de arbeiders zijn in hoofdzaak de spelenden van het Passiespel, eenige honderden. Daar is in de eerste plaats de Christusfiguur: in het dagelijksche leven is hij huisschilder, maar sinds een jaar bereidt hij zich voor op het spelen van deze rol in het gewijde spel: hij heeft zijn haar laten groeien en zijn baard, maar zelfs in Carnavalstijd heeft hij, hoewel hij er een liefhebber van is, geen enkele keer gedanst. Alles moet in deze tijd wijken voor dat éène groote: de rol. Voor de menschen uit Tegelen is dit heel gewoon: men weet precies, wie „de Petrus" zijn zal, wie Maria Magdalena, wie Jacobus, wie Johannes. Men spreekt over het Passiespel als over iets, dat allen toebehoort en met de liefde voor één groot, gemeenschappelijk bezit. Als een vreemdeling in het kleine plaatsje komt, kijkt hij vreemd naar al die mannen, die daar loopen met lange baarden en lange haren. Wat zijn dat voor menschen, denkt men, en als men het vraagt, kijkt de inwoner verbaasd en zegt: „Maar dat is immers 'n speler van het Passiespel!" En dan kan men van iederen inwoner, man of vrouw, oud of jong, vernemen hoe vijf jaar geleden voor het eerst in Tegelen het Passiespel gegeven werd: men weet hoeveel menschen er aan deel genomen hebben, men weet u te vertellen, hoeveel vreemdelingen er geweest zijn, wie *toen* de Christus-figuur was en wie toen de apostelen waren.....

Wij hebben met een der leiders van deze spelen een onderhoud gehad, die ons betreffende het doel, het stuk, de muziek en de spelers het volgende vertelde:

De „Doolhof", het terrein waar de spelen plaats vinden,

Voor de tweede maal zullen in Tegelen deze zomer Passiespelen plaats vinden en wel op een onoverdekt tooneel. Alle medespelenden, ongeveer vijfhonderd, zijn inwoners van Tegelen. Hierboven de Christus-figuur, in het dagelijksch leven de huisschilder Oehlen. Sinds een jaar heeft hij, evenals vele andere spelers, baard en hoofdhaar laten groeien.

Met groote zorg heeft men de verschillende hoofdfiguren uit de bevolking gekozen: de vrouwelijke hoofdrollen zijn, van links naar rechts: Veronica: mej. Jo Leenen, Maria: mej. Nelly Leenders en Martha: mej. Mia Koters.

werd aangekocht, vaste ondergrondsche kleedruimten werden gebouwd, 400 costumes werden aangeschaft, terwijl een orkestruimte werd ingebouwd.

Uitbreiding van het aantal zitplaatsen vond plaats, ten behoeve van de regie werd een seininstallatie aangelegd, het aantal medewerkenden werd opgevoerd tot ± 400, en dit jaar zal het aantal medespelenden ± 500 bedragen. De tooneelruimten enz. zijn belangrijk uitgebreid, het aantal zitplaatsen, rondom begrensd door een plantenhaag, is gebracht op 5000.

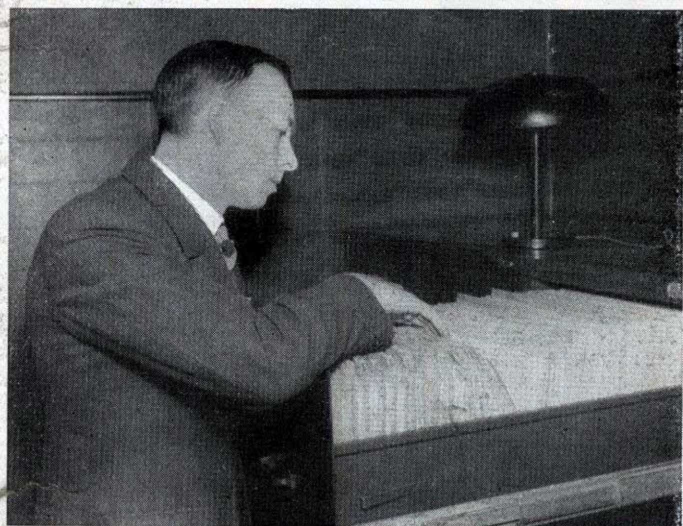
De tekst van het spel is geschreven door Pater Jacq. Schreurs, die ook de medespelenden, ten einde een zoo goed mogelijke uitbeelding der onderscheiden figuren te verkrijgen, de spelvorm heeft uitgelegd en de tekst heeft verklaard. De medespelenden verplichten zich geheel belangeloos de hun opgedragen taak te vervullen.

Indien tijdens de repetities mocht blijken dat de aangewezen persoon voor een bepaalde rol niet de juiste figuur is, heeft het Bestuur echter de plicht, teneinde een zoo goed mogelijke opvoering en uitbeelding te verkrijgen, een ander voor de vervulling van deze rol aan te wijzen. Uit het bovenstaande blijkt, dat een vergelijking met Oberammergau niet is te maken. Daar eischt het spel een geheele dag door groote pauzes en entre-actes, terwijl te Tegelen het geheele spel 3 à 4 uur vordert. De totale tooneeloppervlakte bedraagt 2100 M^2 en bestaat uit een onder- en boventooneel. Op het boventooneel worden de scènes gespeeld, welke plaats vinden in Jeruzalem, terwijl de tafereelen uit Bethanië, het laatste Avondmaal, de Hof van Olijven, de tuin van Jozef van Arimathea enz. op het ondertooneel worden vertoond. Op het boventooneel staan de tempel, links en rechts een straat in Jeruzalem, rechts het paleis van Herodes en links het paleis van Stadhouder Pilatus. Links van het tooneel is een berg (de Calvariënberg), waarop de kruisiging plaats vindt. Naar de top van deze berg voert een steile kronkelende weg van het ondertooneel af. Teneinde van achter het tooneel onzichtbaar zich naar het ondertooneel te kunnen begeven, is een tunnel aanwezig. Onder het boventooneel bevinden zich de ondergrondsche kleedkamers, welke tevens benut worden ter bewaring van de costumes, het schoeisel, de requisieten enz. Gedurende de geheele voorstelling, welke ongeveer 4 uur duurt, behoeft niets aan de requisieten veranderd te worden. Doordat het tooneel door een vijver van de zitplaatsen is gescheiden, welke vijver als klankgeleider dienst doet en een haag van coniferen achter de zitplaatsen de acoustiek verhoogt, is het gesproken woord voor allen duidelijk verstaanbaar. Het aanwezig zijn van een onder- en boventooneel vergemakkelijkt ten zeerste de groepeering van de dikwijls talrijke medespelenden. Als medespelenden kunnen uitsluitend inwoners van Tegelen worden aangewezen. Deze aanwijzing geschiedt in het jaar vóór de Passiespelen worden opgevoerd, op Witte Donderdag en wel door het voltallig Bestuur zonder aanzien des persoons, daar een ieder verplicht is zich uitsluitend te laten leiden door de idee wie voor een bepaalde rol de geschiktste persoon zal zijn. Deze verkiezing neemt de geheele dag in beslag en begrijpelijk is, dat er te Tegelen spanning heerscht, daar steeds verrassingen voorkomen. Zoowel jong als oud, rijk en arm bevinden zich onder de spelers, waarvan de leeftijd varieert van 2 tot 70 jaar. De rollen worden door allen inderdaad beleefd, terwijl zij er zich dikwijls talrijke opofferingen voor moeten getroosten (haar- en baardgroei enz.), terwijl o.a. de Christus-vertolker ongeveer 20 minuten een 60 K.G. wegend kruis heeft te torsen en daarna nog 17 minuten aan het kruis hangt. Het behoeft geen betoog, dat dit onmogelijk zou zijn, indien zij zich niet geheel in de te spelen rollen inleven, temeer wanneer men bedenkt, dat geen der medespelenden eenige geldelijke belooning ontvangt.

Het spel, geschreven door Pater Jacq. Schreurs, vangt aan met een proloog en reizang. Onmiddellijk na de proloog zien we Jezus met zijn apostelen opgaan naar Bethanië, omgeven door een menigte, welke getuige wil zijn van de wonderen, die door Hem verricht worden. Na een kort verblijf in Bethanië ten huize van Simon den melaatsche, trekt Jezus met Zijn apostelen op naar Jeruzalem, wetende dat dit Zijn laatste reis naar Jeruzalem is en dat Hem daar over enkele dagen bespotting, geeseling en ten slotte de kruisdood wacht. Intusschen is het Sanhedrin en de Hooge Raad bijeengekomen ten einde te beraadslagen hoe men den, volgens hen, valschen Profeet kan kwijt raken, aangezien het aantal volgelingen steeds stijgt. Onmiddellijk hierop heeft de intocht in Jeruzalem plaats en zien wij Christus gezeten op een ezelin, voorafgegaan en gevolgd door een groote kleurrijke menigte met palmen wuivende en

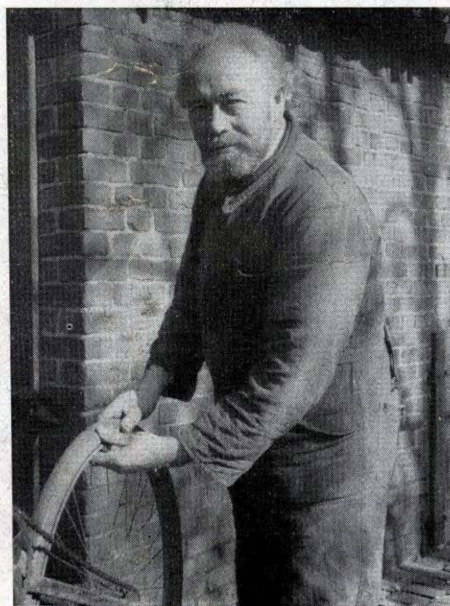

Jozef van Arimathea wordt gespeeld door Hendrik Jansen. De rolverdeeling is thans wel definitief, doch de leiding behoudt zich steeds het recht voor om wijzigingen aan te brengen, indien zij zulks noodig mocht oordeelen, terwijl voor alle rollen reeds plaatsvervangers zijn aangewezen.

De rol van Johannes wordt gespeeld door den heer Piet Nooten, een van de weinige mannen, die zijn baard niet behoefde te laten staan, daar Johannes, volgens traditie, geen baard droeg. In het dagelijksch leven werkt hij op het gemeentehuis van Tegelen.

Links Barabas, gespeeld door den heer Beerskens, rechts Petrus, gespeeld door den heer Andreas Franssen. De bevolking heeft zich met de rolverdeeling al zoo vertrouwd gemaakt, dat men de spelenden veelal met hun bijbelsche namen aanduidt.

kleeden voor Zijn voeten spreidende. In het 2e bedrijf verkoopt Judas Jezus aan het Sanhedrin voor dertig zilverlingen, en een zeer treffende scène is hierna de ontmoeting tusschen Judas en zijn moeder. Daarna ziet men Jezus met Zijn apostelen opgaan voor het Laatste Avondmaal, waarbij Jezus Zijn leerlingen de voeten wascht, hun Zijn dood aankondigt en zegt, dat een hunner Hem zal verraden. Hierop volgt de aangrijpende scène van het afscheid van Jezus van Zijn Moeder, waarna Jezus zich met Zijn apostelen naar den Hof van Gethsemané begeeft. Terwijl de apostelen slapen, nadert Judas met een bende soldaten en een menigte volk, neemt Jezus gevangen en voert Hem naar het Paleis van Annas, den Hoogepriester. Na een korte ondervraging wordt Jezus weggevoerd, terwijl Petrus Hem verloochent tegenover de soldaten. Dezelfde nacht wordt het Sanhedrin bijeengeroepen om Jezus op valsche beschuldigingen te veroordeelen tot de kruisdood. Hierna verschijnt een berouwvolle Judas voor het Sanhedrin, dat hem uitlacht, waarop de aangrijpende wanhoopscène volgt. Het 3e bedrijf toont ons Jezus voor Pilatus, daarna voor Herodes, tenslotte wederom voor Pilatus, waar het verzamelde volk, geleid door de Hoogepriesters, de kruisdood afdwingt, nadat Jezus door de soldaten bespot, gegeeseld en met doornen is gekroond. In het 4e en laatste bedrijf ziet men tenslotte de kruisweg vanuit Jeruzalem naar de Calvariënberg, de kruisiging, de dood, de kruisafname en het grafwaarts dragen.

Dit zal de tweede maal zijn, dat in Tegelen Passiespelen gegeven worden: de eerste keer geschiedde dit vijf jaar geleden. Het groote succes, dat men toen mocht behalen, was aanleiding tot de Stichting „De Passiespelen". Thans hebben de voorstellingen om de vijf jaar plaats. Hierboven een foto uit een der tafereelen van het laatste Spel: het volk eischt de kruisiging van Christus. Slechts enkele personen worden ook thans weer door dezelfde personen uitgebeeld, terwijl een geheel nieuwe tekst geschreven werd door Pater Jacq. Schreurs.

Links Kaiaphas en rechts de Proloogzegger, die vijf jaar geleden de Christus-figuur vertolkt heeft.

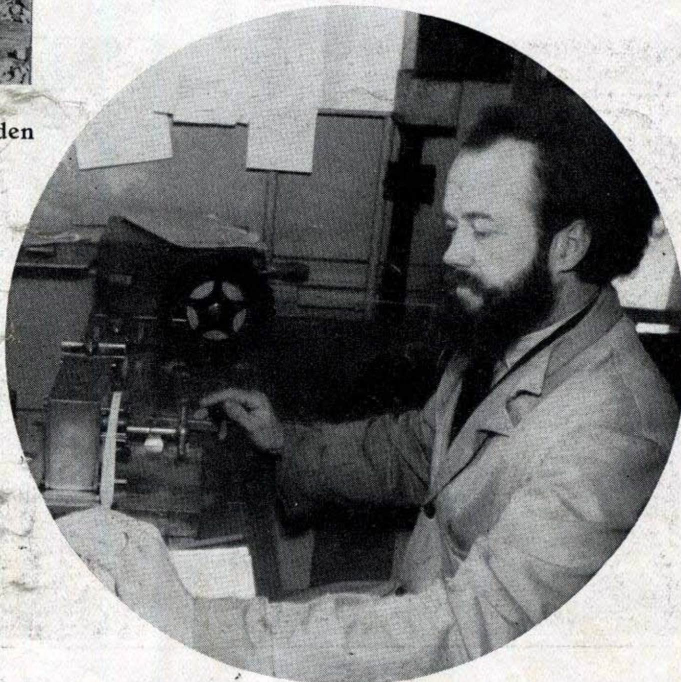
Over het kleine park komt de lente. De bevroren vijver zal zijn ijs verliezen, de ineen geschrompelde planten zullen tot nieuw leven ontwaken, wat dood is zal vervangen worden, de zon zal komen met haar warmte, de knoppen der boomen zullen hun bladeren vrij geven, dan zal de speelplaats voor het Passiespel zijn schoone groene tooi aannemen, en op deze kleine, doch voor velen dierbare plaats zal het spel gespeeld worden, dat nog altijd, *ook* in deze donkere tijd, zoo'n diepe en schoone beteekenis heeft. En met hoeveel liefde en toewijding, met hoeveel opoffering en.... dankbaarheid. Waarlijk, een kleine plaats, waar men moed heeft tot zoo iets grootsch en schoons, is een *rijke* plaats!

Het leven gaat in Tegelen zijn gewone gang....

In een ijzergieterij klettert het geluid van hamers op oud roest, springen vonken uit een vuurhaard, stuift het en ruikt het naar stof en naar roet. Ergens in een donkere hoek staat een man gebogen over een aambeeld. Hij kijkt even op als we binnen komen: zijn baard is zwart van het gruis, voor zijn oogen staat een stofbril. Hij is één van de Apostelen....

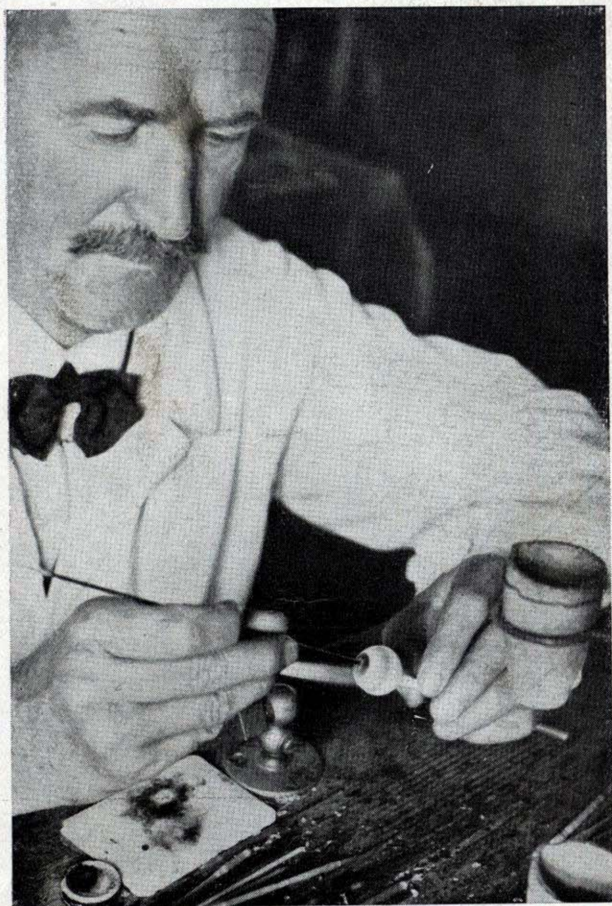
Als we in de eenvoudige woning komen en de dochter des huizes te spreken vragen, komt ze te voorschijn uit haar keuken; de hand gaat even vluchtig door het haar, de hand is nat, aan haar pols zit wat zeepsop: zij was juist bezig de keuken schoon te maken. In het Passiespel is zij straks Maria Magdalena. Op een kantoor van een fabriek zullen juist de schrijfmachines onder de hoezen worden gezet; de typiste heeft haar morsmouwen nog aan. Ze ontvangt ons even voor een foto, maar *eerst* wil ze zich wat opknappen, *zoo* kan ze onmogelijk op een foto. Zij is straks de moeder van Judas....

Ja, Tegelen leeft mede met het Passiespel. Het spel is het gesprek van de dag. Men noemt verschillende menschen bij de namen van de figuren, die zij spelen: nu moeten we eerst nog even naar den Petrus, dan kunnen we straks misschien even aangaan bij den Pilatus. Het klinkt eerst wat vreemd in de ooren, en toch.... we kunnen het begrijpen, want de namen geven precies aan, *wat* en *wie* al deze menschen geworden zijn in de oogen van hun medeburgers.

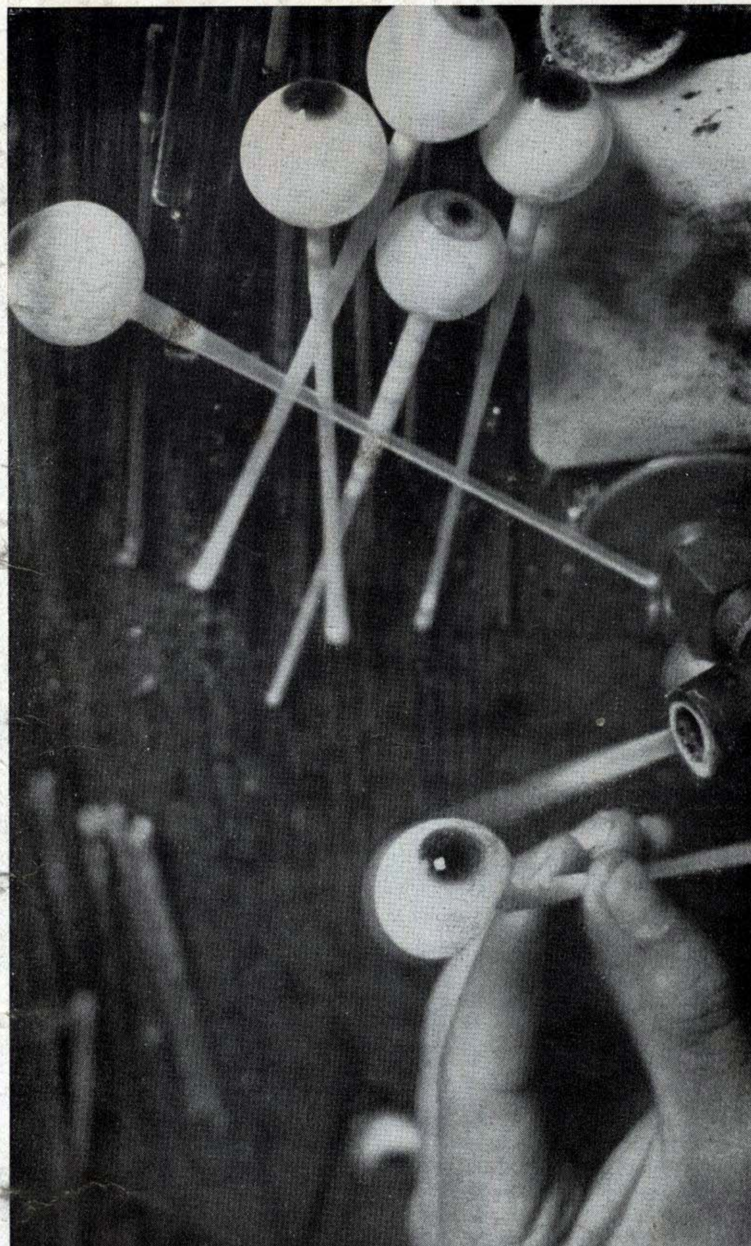

De apostel Simon wordt vertolkt door den heer H. Op 't Veld.

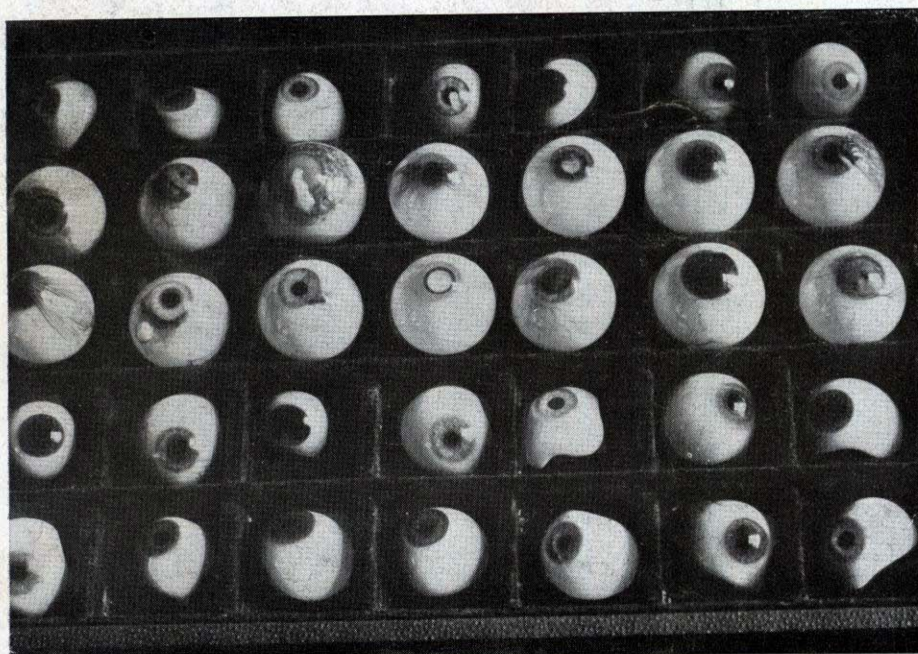
GLAZEN OOGEN ALS MASSA-ARTIKEL.

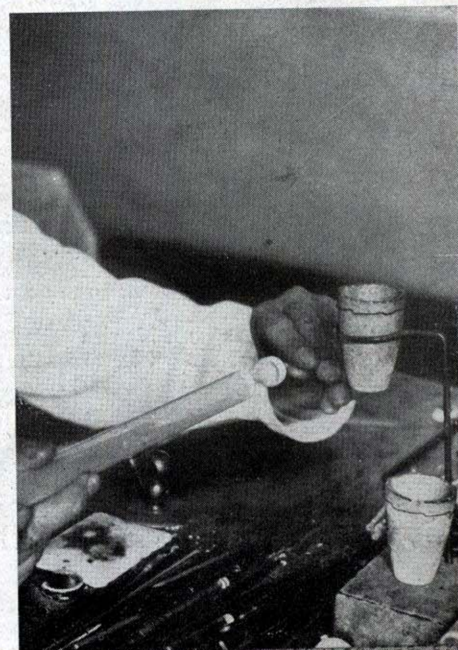

Reeds een eeuw houden wetenschap en techniek zich bezig met het vervaardigen van kunstoogen en men heeft hierin thans zulk een hoogte bereikt, dat het vaak moeilijk is een kunstoog van een gewoon oog te onderscheiden. Kunstoogen worden in massa vervaardigd van cryolithglas. Op het afgesmolten cryolithglas wordt de oogappel gevormd, waarop vervolgens de pupil, de iris en de kleine bloedadertjes worden geschilderd en ingesmolten. Hierboven het kleuren van de iris.

Hierboven het insmelten van de pupil. Het vervaardigen van een kunstoog vereischt een groote vakbekwaamheid. Deze industrie is thans al meer dan honderd jaar oud en nog steeds zoekt men — vaak met succes — naar verbeteringen. Dat men er ooit in zal slagen het menschelijk oog te evenaren, lijkt twijfelachtig.

Hierboven een rijtje kunstoogen; op enkele zijn de verschijnselen van verschillende ziekten aangebracht; zij zijn bestemd als studiemateriaal voor de verschillende medische faculteiten. Rechts het afsmelten van een stukje glas van een glaspijp voor het vervaardigen van een oogbol.

VERNUFT TEGEN BRUTALITEIT.

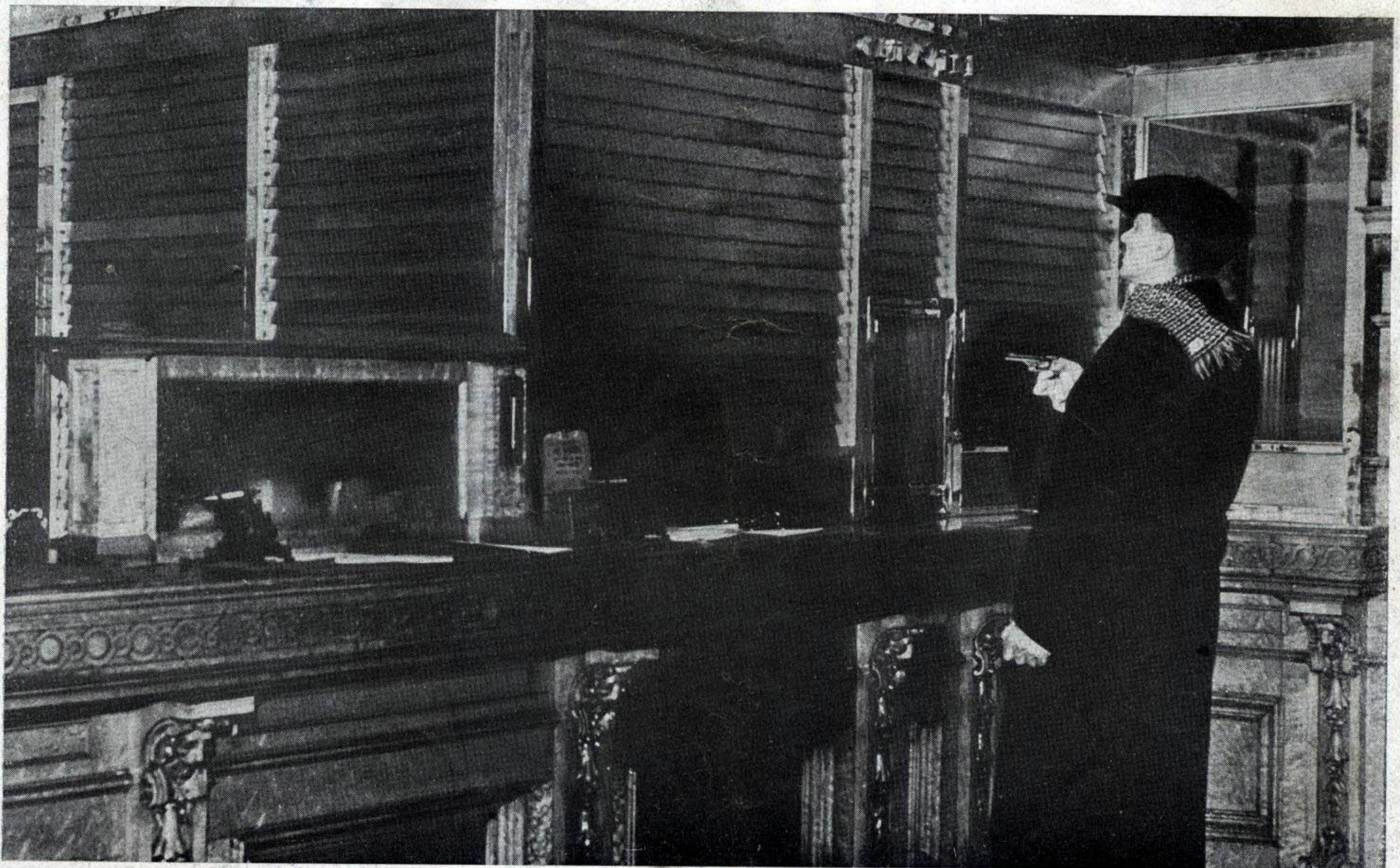

De brutaliteit waarmede bankroovers in Amerika optreden, heeft de bankdirecties gedwongen uitgebreide en ingenieuze maatregelen te treffen tegen deze bandieten. Hierboven ziet men hoe een kassier door een — in dit geval gefingeerden — bankroover overvallen wordt: met de revolver in de vuist dwingt de bandiet den kassier achter zijn traliehek de handen op te steken....

Amerikaansche banken zetten roovers schaakmat.

DE Amerikaansche bankroover is gewoonlijk een driest heerschap; met een revolver in de vuist onderneemt hij de grootste waagstukken en in de regel met succes. Het is dan ook niet te verwonderen, dat bankdirecteuren, die zich in hun machtige gebouwen niet meer veilig voelden, voortdurend gezocht hebben — of juister gezegd door technici lieten zoeken — naar een doeltreffend verdedigingsmiddel tegen de steeds driester optredende bankroovers. Men hoopt dit middel thans gevonden te hebben in een vernuftig samengesteld traliehek, dat door een trap met de voet op een handle — op de plaats van den kassier aangebracht — met een enkele slag verandert in een stalen wand, die volkomen bestand is tegen kogels. De verandering van hek in wand gaat zoo snel in zijn werk, dat de kassier de zaak kan „sluiten" nog voor de boef zijn traditioneele „hands-up" goed en wel heeft uitgesproken.

Een beetje tegenwoordigheid van geest heeft de kassier er evenwel bij noodig!

De kassier doet het, doch tegelijkertijd trapt hij met zijn voet op een handle en met een slag verandert het groote traliehek in een soliede stalen wand, waarachter hij en het geld voldoende tegen den bankroover beschermd zijn. Tal van bankinstellingen hebben zich reeds zulk een beschermend traliehek aangeschaft.

DEBUTANTE.

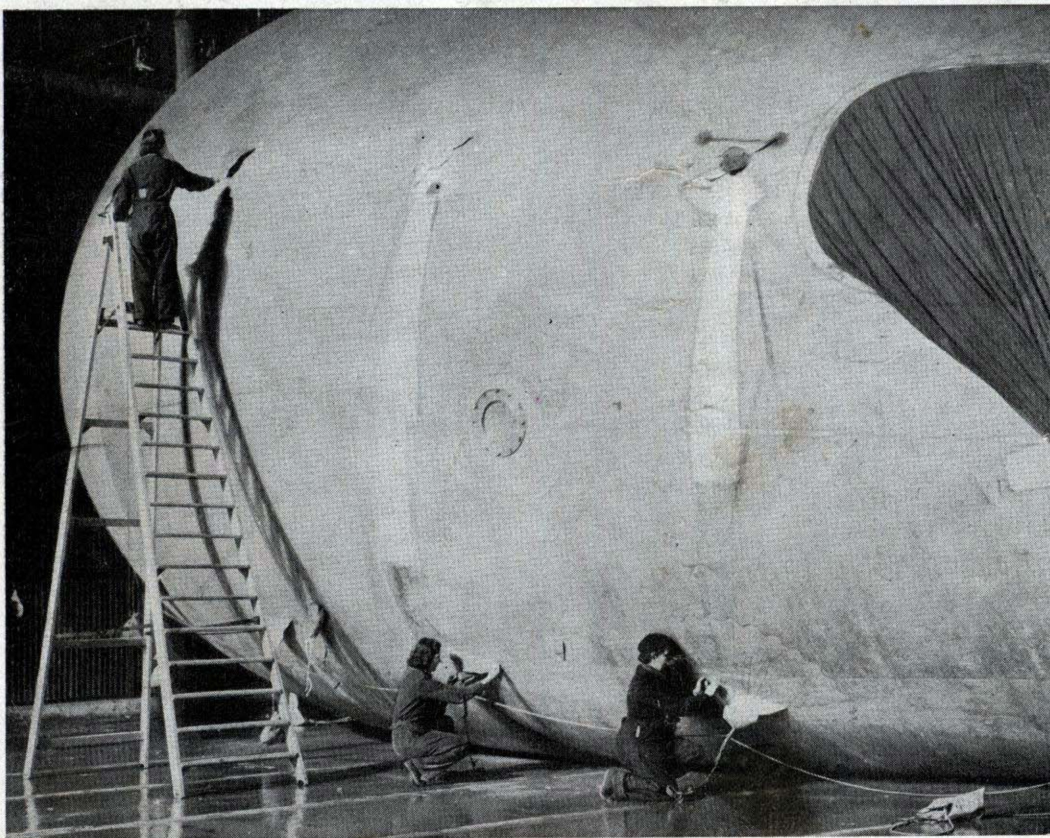

De Britsche minister van Marine, Winston Churchill, is waarschijnlijk in deze dagen een der drukst bezette menschen ter wereld. Toch vond hij nog tijd met zijn echtgenoote in Grosvenor House aanwezig te zijn, toen daar 150 Engelsche meisjes, waaronder zijn jongste dochter, hun entree in de groote wereld maakten. Op bovenstaande foto ziet men de charmante Miss Churchill bij het tafeltje van haar ouders.

MILLIOENENDANS.

Mevrouw Barbara Hutton-Mdivani-Haugwitz-Reventlow, erfgename der Woolworth-millioenen en daarmede de rijkste vrouw ter wereld, in de Patio Club te Palm Beach dansend met Alfred Vanderbilt, millionnair. Mevrouw Hutton stelt sinds haar scheiding van graaf Reventlow alles in het werk om haar verloren gegane Amerikaansche nationaliteit te herwinnen.

OP DE HELLING.

Zandzakken zijn, zooals menig Nederlander sinds September heeft ervaren, tegen weer en wind geenszins bestand. Doch ballon-omhulsels zijn dat evenmin, en zoo is men in Londen moeten overgaan tot het inrichten van groote reparatiewerkplaatsen voor versleten en beschadigde ballons van de bekende barrage, die de metropool tegen luchtaanvallen moet beschermen. En dat het vrouwen waren, die voor dit herstelwerk werden uitgekozen, spreekt wel van zelf.

Het „Atlanta" zwemvest bewijst zijn deugdelijkheid.

In het zwembad-Heiligeweg te Amsterdam is een goed geslaagde demonstratie gehouden met het nieuwe „Atlanta"-zwemvest van de bekende firma H. Hettinga, in samenwerking met den heer M. J. Hollebrands te Hilversum, een Nederlandsch patent, dat reeds door de Scheepvaartinspectie is goedgekeurd. Hierboven v.l.n.r. de heer H. Hettinga, de heer Kuipers, directeur der zweminrichting-Heiligeweg en onze bekende zwemster Jenny Kastein in het nieuwe zwemvest, welks bizondere kwaliteiten zij zeer bewonderde.

EEN BELANGRIJKE NEDERLANDSCHE VINDING.

DE bekende firma in Indische- en Zeevaart-uitrustingen, H. Hettinga te Amsterdam, brengt onder de naam „Atlanta" een zwemvest van geheel nieuwe constructie in de handel, dat bij een demonstratie in het zwembad-Heiligeweg te Amsterdam bewees wel over zeer bijzondere eigenschappen te beschikken. Het „Atlanta"-zwemvest is een Nederlandsch patent, dat na grondige proefnemingen door de Scheepvaartinspectie is goedgekeurd. Het bezit het groote voordeel, dat men het aan boord dag en nacht zonder de minste overlast kan dragen; als gewoon kleedingstuk vervaardigd, kan het zonder hinder onder de jas of mantel worden gedragen. Gevuld met een speciale soort Java-kapok heeft het een buitengewoon groot drijfvermogen; het beschermt het geheele bovenlichaam afdoende tegen de koude en is o.m. voorzien van een binnenzak voor papieren, kostbaarheden etc. en reflectors aan borst- en rugzijde, die de kans op redding in het duister belangrijk verhoogen. De demonstratie in de zweminrichting-Heiligeweg, waaraan onder meer werd deelgenomen door onze bekende zwemster Jenny Kastein, overtuigde een ieder van de groote practische waarde van dit Nederlandsche zwemvest. Dat er in scheepvaartkringen veel belangstelling voor bestaat, behoeft in deze tijd geen betoog en de passagiers, die toegerust met een „Atlanta"-zwemvest de gevaarlijke zones binnengaan, zullen zich heel wat veiliger kunnen voelen, dan tot nu toe in de huidige omstandigheden het geval was.

Het nieuwe zwemvest kan zonder overlast als gewoon kleedingstuk gedragen worden, bezit een groot drijfvermogen, beschermt het geheele bovenlichaam tegen de koude en is voorzien van een reflector, die de kans op redding in het donker belangrijk verhoogt.

„Het Leven" verzekert zijn abonné's tegen ongelukken.

HET IS VERKEERD OM, ZOOALS VELE MENSCHEN DOEN, MAAR TE LEVEN ALSOF ER NIMMER IETS GEBEUREN KAN, ALSOF HUN NIMMER EEN ONGELUK KAN TREFFEN. Het is onverantwoordelijk om niet verzekerd te zijn tegen ongelukken! Velen schrikken hiervoor terug om de hooge kosten der premie's, maar voor onze abonné's behoeft dit geen bezwaar te zijn. Immers, U kunt zich als abonné op ons blad gratis door ons doen verzekeren.
Wat U hiervoor te doen heeft?

TEN EERSTE: U meldt ons, dat U gratis verzekerd wenscht te worden.

TEN TWEEDE: U moet minstens twee weken op ons blad geabonneerd zijn alvorens een verzekeringsaanvrage door ons behandeld kan worden. U bent verzekerd, wanneer U van ons bericht hebt ontvangen, dat U in onze desbetreffende registers bent ingeschreven. De administratiekosten zijn vijftig cents.
Men is dan verzekerd voor de tijd dat men abonné op ons blad blijft.
De verzekering geldt voor alle ongelukken, o.m. tegen spoorwegongelukken tot een bedrag van tien duizend gulden bij levenslange invaliditeit.
Wenscht men een gezegelde polis van deze verzekering te ontvangen, zoo diene men bij zijn aanvrage f 0.50 EXTRA in te sluiten, voor zegelkosten. Iedere verzekerde ontvangt de „Voorwaarden voor verzekering".

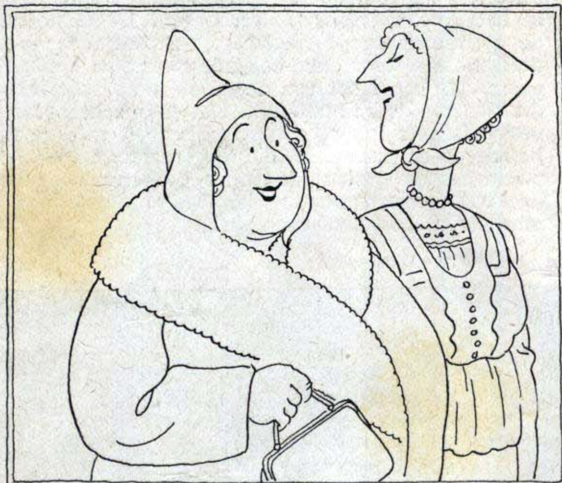
TEN DERDE: u geeft ons nauwkeurig uw naam, adres, leeftijd en beroep op.
(Vrouwelijke abonné's kunnen tot hun vijftigste, mannelijke abonné's tot hun vijf en zestigste jaar verzekerd worden.)

Reeds heeft „Het Leven" een bedrag van meer dan f 28.000 uitgekeerd. Abonneert U nog heden! Zijt gij reeds abonné, geeft ons dan op, dat U in onze verzekeringsregisters wenscht ingeschreven te worden.

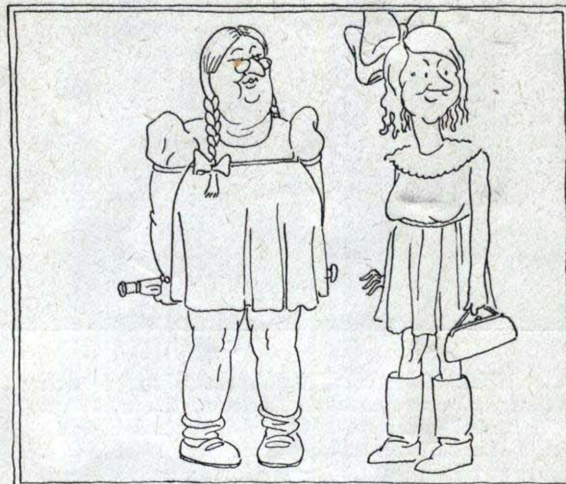
Het leven in caricatuur.

KLEUTER-MODE.

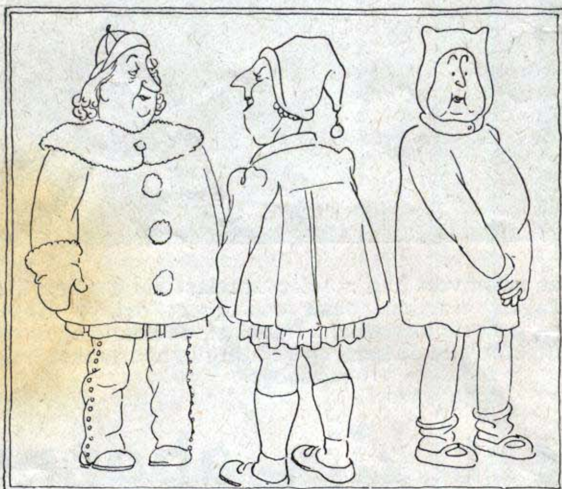
Steeds meer beginnen onze dames, zonder aanzien des leeftijds, zich te tooien met snoezige kinder-hoofddoekjes en schalksche baby-puntmutsjes. Hij die de jeugd liefheeft, voelt zijn hart van blijde verwachting kloppen bij het veldwinnen van deze aanvallige kleuter-mode....

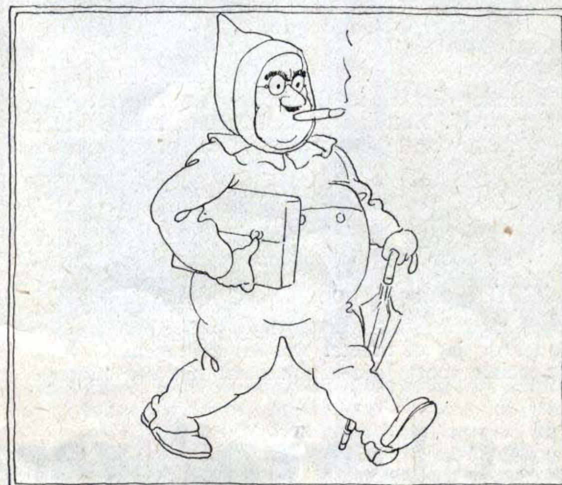
1. .... Immers, tot nog toe aanschouwden wij slechts dit....

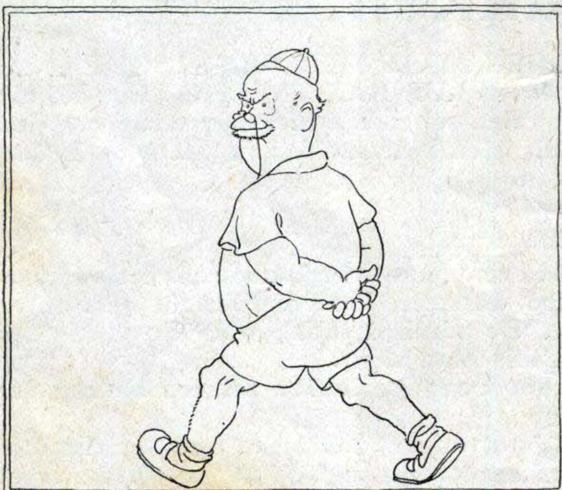
2. .... maar wie zal zeggen....

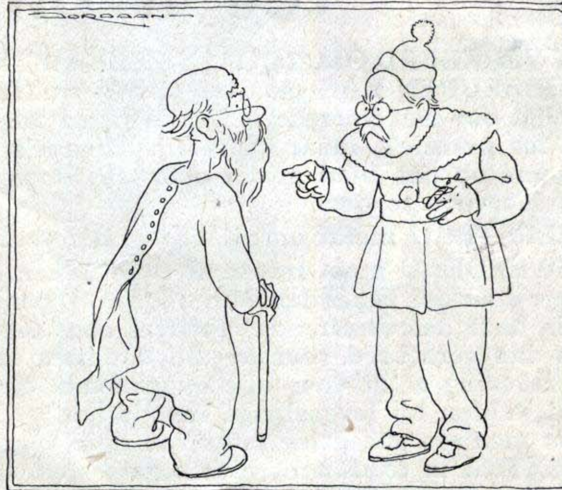
3. .... welke verrassingen....

4. .... ons nog in....

5. .... de toekomst....

6. .... te wachten staan?

SPIONNAGE IN DE MAGINOT-LINIE

DOOR PIERRE NORD

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

De nieuwe commandant van een der vestingen van de Maginot-linie, **d'Espinac**, wordt, kort nadat hij het commando heeft overgenomen, op een morgen dood aangetroffen in een lift, die naar de commandopost van kapitein Bruchot leidt. Naast het lijk van **d'Espinac** vindt men dat van adjudant **Dubois**; beiden zijn met een automatisch pistool neergeschoten. Het onderzoek, geleid door den commissaris **Finois**, is bezwarend voor kapitein **Bruchot**, die zich de morgen van de moord zeer smalend over zijn chef heeft uitgelaten, Doch de detectieve **Vennard** toont aan, dat het onderzoek onvolledig was. Hij gaat zelf aan 't werk en ontdekt merkwaardige dingen, o.a. dat een gewichtige dienstbrief, door **d'Espinac** geschreven, verdwenen is. Doch zijn onderzoek leidt tot geen positief resultaat. **Vennard** vertrekt naar Parijs; de nieuwe commandant, kapitein **Ardant**, zet het onderzoek voort. Tusschen den kapitein en de z.g. Inlichtingendienst wordt een uitvoerige correspondentie gevoerd. De kapitein komt den moordenaar op het spoor — het moet een van zijn officieren zijn.

„De eigenaardigheid van deze oproep midden in de nacht, in onze rimboe, waar de post om zeven uur sluit, heeft mij zeker eerst getroffen, nadat ik weer had opgehangen."

„Maar wat heeft hij tegen je gezegd?" hield Capelle aan. „Hij heeft lang gesproken; hij brulde."

Kuntz gaf toe.

„Ja, en het is misschien maar beter, dat ik het jullie zeg. Ik had nog nauwelijks de microfoon aan mijn oor of ik hoorde, ik herinner het mij precies: „Ardant, de chef wil weten wie je verdenkt van...." hier kwamen enkele onbegrijpelijke woorden, zoo iets als „geval" en het cijfer „een" en tenslotte: „Hier komt hij zelf." Toen kreeg ik mijn tegenwoordigheid van geest terug. Dat is alles."

„Wat de telefoon betreft, dat is doodeenvoudig," zei Capelle. „Hij is aangesloten op het speciale militaire net der fortificaties. De P.T.T. zou hem geen enkele verbinding doorgeven, 's nachts in ons nest. Maar waarom deze buitengewone uitzondering te zijnen gunste? En wat de rest betreft...."

„Vinden jullie het niet gek," vroeg Le Guenn, „dat die abonné gesproken heeft voordat de kapitein zich gemeld heeft en zijn naam genoemd?"

„Dat valt slechts te verklaren als die telefoon alleen maar voor één enkel gebruik en voor zeer bepaalde personen bestemd is. Hebben jullie gemerkt, dat de oproep precies te middernacht heeft plaats gehad? En.... wacht eens, de Ardant's zien er niet uit als menschen, die vroeg naar bed gaan, maar wij hebben den kapitein nooit ergens gezien om middernacht. Zelfs vanavond nog, toen hij het nog heel goed maakte, had hij afgesproken, dat wij de partij, uit of niet, om kwart voor twaalf in de steek zouden laten."

„Maar wat valt uit dit alles af te leiden?" vroeg Le Guenn.

Capelle waagde zich aan een antwoord.

„Dat hij hier is om het onderzoek inzake de moord op Espinac voort te zetten. Wij spreken er nooit over. Laten wij de moed hebben het nu eens te doen, en zonder terughouding. Als Bruchot onschuldig is, worden wij weer verdacht. Wij, onder elkaar, weten wel, dat het idioot is, dwaas, monsterachtig. Maar de anderen...."

Le Guenn, nijdig, verbrak het ijzige stilzwijgen, dat ontstaan was.

„Al zouden wij de heele nacht doorbrengen met onze hersens daarover af te pijnigen, dan zouden wij nog niet meer licht zien. Ik walg van die atmosfeer. Ik ga naar bed. Goede nacht."

Kapitein Ardant wond zijn wekker op, goot in de badkamer de voor hem neergezette medicijnen leeg, ging weer liggen, deed het licht uit en strekte zijn hand uit ter hoogte der houten lambrizeering, die om zijn bed heen liep. Zonder aarzeling duwde hij een stapel boeken op zij en greep een revolver, die hij onder zijn dekens nam. Hij ging geheel op zijn zij liggen, met de rug tegen de muur. De koude en ruwe aanraking daarmee gaf hem eerst een instinctieve en verkwikkende gewaarwording van veiligheid welke, als reactie, een vage ontevredenheid in hem wakker maakte: was hij dan overstuur en z'n zenuwen minder meester dan gewoonlijk?"

Hij ging over tot een snel zelfonderzoek. Lichamelijke angst? Neen, zeker niet. Zijn wijdgeopende oogen gewenden zich reeds aan de duisternis van het vertrek. De soort schemerige muur, die hem zooeven omgaf, deinsde terug en werd hier en daar lichter; de silhouetten der meubelen doemden duidelijk op en kregen vaste vorm; de uitgestrekte arm van den discuswerper, die ergens ver-weg op een console stond, maakte een streep in dezelfde kleurtoon op het lichtere grauw van het behang. Neen, hij zou niet het geringste gebaar van den bezoeker uit het oog verliezen; hij hoefde niet de eerste klap te geven, maar zijn percentage kansen om het eerst te raken, was tenminste grooter dan bij de gelegenheden, die hij zoo vaak glimlachend aanvaard had. Wat dat betreft was alles in orde.

Maar vanwaar dan de onrust, die hem beving? Ja, dat was het: zou de man komen?

Zou hij komen? Was de valstrik niet te grof?

Was de scène natuurlijk genoeg gespeeld geweest? Ardant betwijfelde het. Hij had het gevoel, dat hij zich niet opgewassen had getoond tegen een moeilijke rol. Zeker, op het oogenblik zelf was de man er volkomen ingeloopen. Hij zag hem nog voor zich, van zijn stuk gebracht, maar waakzaam en gespannen voor de strijd, toen de geheimzinnige telefoonschel hem gewaarschuwd had voor een concreet gevaar tusschen al die vage gevaren, welke hij boven zich voelde zweven. Hij zag hem weer voor zich, want hij kende hem.... Hij kende hem nu, daaronder zou hij zijn hoofd durven verwedden. Maar hij kon het niet zoo afdoend bewijzen, als hij in staat was de schuld van den moordenaar aan te toonen. Zou kolonel Ourseau zich met dit bewijs tevreden stellen? Dan zou alles gemakkelijk, eenvoudig, gevaarloos worden. Maar zou hij de frappante afwijking, die Ardant voor overtuigend hield, een vermoeden noemen? Misschien. En zich voorbarig van den man ontdoen, zou misbruik-maken zijn van de volmacht, hem door den chef gegeven.

Dus, plotseling, had de spion begrepen, dat Ardant de vijand was. Maar sindsdien had hij nagedacht. Had zijn sluwheid hem niet gewaarschuwd, dat het een provocatie gold? Zou hij lef genoeg hebben om te probeeren zich door een moord eraf te maken? En het was noodig dat hij kwam. Het was absoluut noodig.

Ardant haalde diep adem. Hij had zijn best gedaan. Hij kon niets meer doen. Hij was weer kalm geworden. Hij was klaar. Hij liet zijn lichaam zich ontspannen bij de aanraking der koele lakens, in een gemakkelijke houding. Nog eens opnieuw overtuigde hij er zich van, dat de eenige openslaande deur, die op het balcon uitkwam, gesloten was, recht tegenover de deur van de gang. En hij sloot zijn oogleden bijna geheel, om na te gaan, dat hij even duidelijk, niet bij het duister aangepast, kon zien. Hij strekte zijn armen uit onder de dekens, pakte de revolver, laadde die en wachtte.

Zijn zintuigen, geoefend en voorbereid op zulk een lange geduldstrijd, dienden hem, zonder hem in de steek te laten. Hij hoefde geen slaperigheid te bestrijden. Hij nam zonder vergissing het verloop van de tijd waar. Geen spoor van ongeduld bewoog hem.

Het onweer, dat tijdens de partij bridge gedreigd had, was, hevig maar kort, uitgebarsten. De atmosfeer was thans volmaakt kalm. Ardant kwam tot het besef van het nachtelijk leven rondom de villa, en bij stukjes en beetjes verwijdde hij het veld van zijn waarnemingen.

Half twee. Een auto kwam thuis binnen het gebied van het kamp, vierhonderd meter hier vandaan: de officier van de wacht, die terugkwam van zijn ronde langs de wachtposten.

Twee uur. Stappen op het weggetje achter de villa's, onverhuld, kort en duidelijk op-klinkend. Te laat schrok de waakhond,

die door de Bruchot's was achtergelaten, wakker, en stootte met zijn kop tegen het dak van zijn te kleine hok, heelemaal achter in de tuin. Hij blafte zonder overtuiging. De man schrok zelfs niet. Hij liep de villa voorbij en verwijderde zich. De officier van de wacht, die naar huis ging. De hond ging weer liggen, met het geluid, dat zijn ketting maakte.

Half drie. Ardant wordt onrustig. Als binnen een half uur niets gebeurd is, is het geval verloren. Hij wordt mismoedig en een lichte vleug van koorts doet zijn oorlellen gloeien. De hond jankt. Hij droomt zeker. Neen.

Plotseling een zacht geluid van verschuivend grind op de toegangsweg naar de villa. De hond is opgestaan, hetgeen hij met een nieuwe bult op zijn kop bekoopt, maar zijn gegrom, nauwelijks opgekomen, sterft weg in een gerustgesteld gekef, dat met een gapen eindigt. Het moet stellig iemand zijn, die met het huis vertrouwd is, die daar nadert. Het is geen valsch alarm. En de tegenstander, die het geduld heeft gehad tot nu te wachten, is gevaarlijk. Als hij zich gehaast had, had men kunnen hopen op een misslag, onvoorzichtigheden, paniek, maar om zoo zijn uur te kunnen uitkiezen, moet hij meester zijn van zichzelf en zijn plannen, en hoezeer meer te vreezen!

Een gegons weerklinkt in Ardant's ooren. Zal zijn hart hem opnieuw een poets bakken? Het klopt zoo hevig, dat zelfs het bed ervan schijnt te weerklinken. De kapitein bijt zijn tanden op elkaar en telt, met inspanning, rustig: „Eén, twee.... negen, tien." Het rythme der slagen wordt langzamer, wordt weer normaal. De felle opflikkering van bliksemende, vage beelden, die altijd, vóór het gevaar, in den officier opdoemen, is weer eens beheerscht. Gelijk gewoonlijk vindt hij zichzelf op het juiste oogenblik helder, wakker en vreemd kalm terug. Bij wijze van proef strekt hij zijn tot nu toe over de trekker van zijn wapen gebogen rechter-wijsvinger uit en legt hem plat langs de beugelknop. Hij trilt niet.

„Eén tiende seconde langer," denkt hij. „Op hoop van zegen!" En beweegt niet meer.

De voordeur was zelfs niet op het nachtslot, want eerst onder aan de trap, wanneer de eerste trede zachtjes kraakt, krijgt Ardant weer de contrôle over de bewegingen van zijn vijand, en volgt en volgt deze opnieuw. Hij nadert voorzichtig, zonder gevaarlijke haast. Hij moet tegen de muur steunen, want nauwelijks kan men, iedere tien seconden, de aanraking van een trede hooren, waarvan het middelste gedeelte stellig zou kraken.

Ardant glimlacht en ontbloot daarbij zijn opeen geklemde tanden. Hij ziet het geoefende en soepele athletische lichaam, dat hij goed kent en soms bewonderd heeft, tegen de muur gedrukt om daar als het ware zijn gewicht aan op te hangen.

„En als ik me toch vergiste? Het doet er weinig toe. Het is zoo ver. Kalm zijn.... net als hij."

De man heeft de bovengang bereikt. Met twee levendige stappen bereikt hij de deur. Hij hijgt er luid. Ardant regelt zijn ademhaling en slaat zijn oogleden neer, waarvan hij slechts een onzichtbare spleet openlaat.

De deur gaat plotseling zonder geluid open, en tegen de nauwelijks lichtere achtergrond van de gang teekent zich als Chineesche schim een vage silhouet af, onbeweeglijk, wijdbeens. De blik van Ardant zoekt naar zijn armen en vestigt zich op de handen, die hij niet meer uit het oog moet verliezen. Ze zijn, voor het oogenblik, leeg.

„Een revolver met geluiddemper of een dolk?" vraagt de officier zich af. „In het laatste geval krijg ik hem levend, anders.... inch'Allah."

Zijn tegenstander neemt een besluit. Een paar soepele stappen en hij is midden in het vertrek; licht voorover gebogen loert hij. De regelmatige ademhaling van Ardant moet hem geruststellen. Met een nieuwe ruk komt hij naar het bed.

Van hoofd tot voeten dringt oogenblikkelijk een koud zweet met zijn duizend spelden smartelijk door de huid van den kapitein. Zijn hand glijdt stilletjes verder om een goede schietpositie in te nemen, maar hij hoeft zijn oogen niet te bewegen om den vijand in zijn gezichtsveld te houden. Deze staat bij elke stap stil. Hij is nog maar een meter verwijderd. Wie is hij? Nog geen oogenblik heeft hij zich en profil vertoond, en de cylindervormige massa der kepi geeft hem een anonyme vorm van hoofd.

„Het doet er niet toe, over een paar seconden...."

De man staat over Ardant gebogen. Zijn lichaamsmassa is te hoog en breed geworden, dan dat de kapitein hem nog in zijn geheel kan zien, maar alleen zijn handen komen er op aan, en vooral zijn rechterhand, die de hoogte in gaat....

Heldhaftig heeft Ardant zijn kreet van angst en triomf gesmoord en.... plotseling begrijpt hij er niets meer van. Die hand is leeg, daar is hij zeker van. Hij heeft haar gezien, op tien centimeter langs zijn gezicht gaande en daarna zich verwijderen naar het tafeltje, waar zij de glazen en flesschen beroert. En zonder een enkel gebaar van dreiging, trekt de bezoeker zich reeds, snel en zorgvuldig, terug. Zonder aarzeling sluipt hij de badkamer binnen en blijft daar slechts een oogenblik, terwijl Ardant, zenuwachtig, hem uit het oog verliest; de straal van een electrische zaklantaarn glinstert er gedurende de fractie van een seconde. Reeds komt de man in de kamer terug, doet een stap naar de openstaande deur, verandert van gedachten, loopt naar de kamerdeur en verdwijnt daarachter, terwijl hij haar met zorg sluit.

Klam en trillend richt de kapitein zich op. Een opwelling drijft hem tot de vervolging van den man, die met zijn voorzichtige stap de trap afgaat. Maar nauwelijks heeft hij een voet buiten zijn bed of een gedachte weerhoudt hem. In de onbegrijpelijke gedragingen van dit vreemde spook zit niets strafbaars, geen enkel bewijs van een kwade bedoeling. Hem arresteeren? Hij zal, glimlachend, antwoorden: „Ik was gekomen om te zien of u niets noodig had, kapitein."

Van de wijs gebracht, legt Ardant zich een oogenblik van nadenken op. En als het achteraf eens werkelijk een mindere met goede bedoelingen was? De historie van Paul-Louis Courrier, de gastvrijheid bij de lugubere Calabriers, het mes, dat zich boven het bed verheft, om.... de ham af te snijden, die aan de zolder hangt.... Het gevoel voor het belachelijke doet een roode gloed opstijgen naar de jukbeenderen van den kapitein.

De man heeft het huis nog niet verlaten. Op de gelijkvloersche verdieping aangekomen, gaat hij, in plaats van te vertrekken, de huiskamer binnen, loopt de eetkamer door, opent de keukendeur en houdt zich daar met een of andere handeling bezig. Ongetwijfeld heeft hij in de loop van de avond iets vergeten. Klaarblijkelijk is hij niet hier gekomen om een moord te begaan. Anders zou de beweging van mismoedigheid en paniek, die hem zooeven, toen hij zijn slachtoffer aan zijn genade overgeleverd waande, daarvan zou teruggehouden hebben, hem thans tot de vlucht aandrijven en hem geen vrijheid meer laten naar een of andere vergeten pijp te zoeken.

Kapitein Ardant en zijn geheimzinnige tegenstander.

Beneden is alles eindelijk stil geworden. De man is door de keukendeur moeten heengaan en door de tuin, welks zachte grond het geluid van zijn voetstappen gesmoord zal hebben..

„Naar de duivel met dien stommeling!" vloekte Ardant. „Hij heeft natuurlijk mijn man verjaagd, we moeten van voren af aan beginnen."

Twee uur vijftig. Hij gaat weer liggen en denkt gespannen na. Er is toch iets in het tersluiksche komen en gaan van den bezoeker, dat hem niet bevalt. Wat is er gebeurd?

Op dit oogenblik bespeurt hij plotseling de zoo zwakke en zich nauwelijks verradende, maar onaangename geur, die het nieuwe element is, dat de spion dit stille vretrek heeft binnengebracht, het verloren bewijs.

Instinctief heeft Ardant het begrepen. Woedend en overstuur richt hij de ergste beleedigingen tot zichzelf. Daar had hij waarachtig wel aan mogen denken. Dat is te eenvoudig, te stom. Hij zelf had aan zijn vijand deze gelegenheid geboden om hem te dooden, precies alsof hij hem een valstrik spande, maar met een stomme en schuldige argeloosheid. Een paar minuten eerder was hij daar nog, met zijn hand in de zak, misschien ongewapend. Het zou voldoende zijn geweest, het licht op de steken en de revolver op te heffen, en alles zou afgeloopen zijn geweest.

Alleen par acquis de conscience gaat de kapitein zijn veronderstelling nog eens na. Hij steekt zijn electrische zaklantaarn aan. De poging tot moord is daar nog „„neergeschreven" op het nachttafeltje. De spion heeft ervoor gezorgd daar het fleschje met een oplossing van arsenicumzuur achter te laten, dat hij, toen hij de drankjes klaarmaakte, uit het apotheekkastje ontvreemd heeft. Maar hij heeft het aan de oogen van Ardant onttrokken achter de wekker. Arsenicumzuur. Dat zware vergif, dat de officier gebruikt had toen zijn moeraskoorts hem bijna blind had gemaakt, en waarvan hij het fleschje in zijn domheid had bewaard. Hij had de vorige avond aangekondigd, dat hij nog medicijn zou nemen en een glas versch water laten klaarmaken. De helft van het gif was in het glas geschonken.

Zou men Ardant 's ochtends dood vinden, met de medicijn op het tafeltje, na de getuigenis der kameraden over de aanval van de vorige dag, dan zou er officieel alleen sprake kunnen zijn van het toeschrijven van het ongeluk aan een fatale vergissing, in koortsdelirium begaan. Goed gevonden.

Ardant huivert. Zelfs als men geen koorts heeft, kan men 's nachts wel dorst hebben. Hij dankt zijn leven misschien alleen aan zijn reukzintuig en aan het feit, dat hij van ouds aan deze afschuwelijke geur gewend is. Dus ook vergift, dat wapen der lafhartigen en zwakken. Hoe kan men zich voorstellen, dat een soldaat....

Maar Ardant richt zijn toorn tegen zichzelf. Hij heeft geen enkele verontschuldiging. Zou hij zelf aarzelen, alleen, opgejaagd, wanneer niet alleen zijn leven, maar zijn opdracht op het spel stond? Eén punt staat in elk geval vast: de spion heeft de dreiging, belichaamd in de persoon van zijn kapitein, tragisch opgevat. Hij zal zich niet kunnen verbazen over het mislukken van zijn poging, die zoo onzeker was, daar het voldoende is, dat het slachtoffer geen dorst had en sliep, om deze er aan te laten ontkomen. De zwakheid van het middel is een aanwijzing voor de mate van zijn ontreddering. Dus zal hij binnen korte tijd opnieuw moeten beginnen, iets anders vinden, slagen voordat een nieuw telefoontje komt, vóór middernacht. De periode der wanhopige en noodlottige onvoorzichtigheden is voor hem aangebroken. Het resultaat is slechts enkele uren uitgesteld.

Ardant zinkt weg in een diep onderzoek van de nieuwe situatie, waaraan hij het hoofd zal moeten bieden.

Een blanke, melkachtige glans van het ochtendlicht dringt het vertrek binnen. De tuin ontwaakt. Een heesche haan kraait, belachelijk. Het onweer van de vorige dag is ongetwijfeld niet voldoende geweest voor het zuiveren der atmosfeer, die zwaar en drukkend blijft. Ardant ademt met moeite en leunt pijnlijk tegen zijn kussens. Hij kijkt door het venster naar de zijde-den, de trots van zijn tuin, die zijn spookarmen in een katoenen lucht verheft. Hij huivert, slecht op zijn gemak.... Het zou het toppunt zijn als hij net zoo lang ziekte voorwendde, tot hij het kreeg. Een looden band drukt zijn voorhoofd. Hij voelt zich vreemd zwak, op het punt flauw te vallen.

Kuntz is het vertrek binnengekomen; hij is althans zeer op zijn gemak.

„Nog niet dood, kapitein?" zegt hij fluisterend.

Capelle en Le Guenn volgen hem op de voet. Ze loopen op hun teenen met een samenzweerders-uiterlijk. Met eenzelfde gebaar brengen zij hun vinger voor hun mond en fluisteren:

„Ssst!"

Het gesuis zwelt aan, wordt sterker, wordt een scherp, ondragelijk gefluit. Kuntz sluit er zich bij aan door op de sleutel van het magazijn te blazen. Plotseling, alsof een mijn ontploft, klakken de beide trommelvliezen van Ardant. Maar het gegrinnik der jongelieden overstemt het verschrikkelijke geluid.

Ze zijn een wilde dans rondom het bed gaan dansen. „Kijk, de gifdans," zegt Ardant bij zichzelf. Toch zijn ze niet alle drie schuldig." Maar Anna Bruchot heeft een telefoondraad rond zijn nek gelegd en trekt, trekt. Hij zal flauw vallen.

Ardant heeft altijd volgehouden, dat hij aan de intensiteit van het afschuwelijke van zijn droom de schok van wilskracht te danken had, die hem deed wakker-schrikken, toen de verstikking hem al te pakken kreeg, en hem met een sprong bij de openstaande deur bracht.

Hij struikelde en viel voordat hij haar bereikte, maar zijn beide wanhopig uitgestrekte vuisten braken het glas. Zijn hoofd volgde ze, en zoo bleef hij krachteloos liggen, als een veroordeelde boven wiens nek het mes van de guillotine door een wonder zou hebben stil gehouden.

Hij moest nog lang worstelen tegen de soort slappe zaligheid der gasvergiftiging. Sinds hij niet meer droomde, leed hij niet meer. Integendeel. Hij had alleen maar lust om zich uit te strekken en te wachten, een dolle lust.

Een instinctieve opwelling ter zelfverdediging deed hem echter op handen en voeten door de ruit kruipen, die nu heelemaal aan scherven ging, het balcon op, waar langzamerhand de frissche lucht van een zeer zuivere nacht het vergif uit hem verjoeg.

Het gefluit kwam uit het toiletkamertje. Ardant begreep het eindelijk. De man had niet volstaan met het klaarmaken van het gif. Hij was de badkamer binnengegaan en had de gaskraan van de geyser opengedraaid. Hij had eenige stappen naar het venster gedaan om zich ervan te overtuigen, dat dit goed gesloten was. In de keuken had hij de gasmeter opengedraaid. Het was een wonder, dat deze tweede aanslag niet was gelukt.

Een plotselinge gedachte verontrustte Ardant. Hij was toch niet onmiddellijk na het vertrek van den moordenaar ingeslapen. Hij herinnerde zich dat hij een begin had gemaakt van een gebaar om hem te vervolgen, het nachttafeltje had geïnspecteerd en aan de volgende dag gedacht, voordat de opeenstapeling van zijn vermoeidheid en emoties hem eronder had gekregen. Om een of andere reden had de man niet dadelijk de zwengel van de meter opengedraaid. Het reukorgaan van den kapitein, dat de zwakke geur van het vergif had ontdekt, zou hem eerst recht tegen het ontsnappende gas gewaarschuwd hebben. Toen hij dacht dat de vijand vertrokken was, zat die nog in de keuken verborgen. Misschien was hij er nog, en had het geluid van het gebroken glas hem zijn mislukking doen kennen.... Hij kon elk oogenblik terugkomen.

Ardant had een echt moment van paniek. Hij raadpleegde zijn armband-horloge. Drie uur tien. Hij verloor geen tijd met zich daarover te verbazen. Hij haalde diep adem, hield zijn neus dicht en rende het vertrek binnen. Hij greep koortsachtig naar zijn revolver, die op het bed was blijven liggen, sprong naar de deur, liep zonder eenige voorzorgsmaatregel de trap af, en rende de huiskamer door. Eerst midden in de eetkamer stond hij plotseling stil. Iemand was in de donkere keuken tegen een stoel opgebotst. Een geschuifel, gevolgd door een licht metaalachtig geklak, waarschuwde hem, dat de vijand zijn automatisch pistool had geladen.

De deurknop der gesloten verbindingsdeur draaide eerst in de eene richting, toen in de andere, en bleef weer onbewegelijk. Toen niets meer.

Toen gebeurde dit, tusschen deze twee tegenstanders, die elkaar verwilderd zochten om er een eind aan te maken, en slechts door een dun houten beschot van elkaar gescheiden waren, die elk de hijgende ademhaling van den ander hoorden, vlakbij, en die nog slechts enkele seconden noodig hadden om zichzelf meester te worden: hun te gespannen zenuwen begaven het terzelfder tijd en lieten hen op het beslissende oogenblik in de steek.

Ardant steunde met zijn linkerhand op de tafel van de eetkamer; hij had nog maar net de kracht zijn rechterarm op te heffen en op goed geluk zijn patroonkamer door de deur heen leeg te schieten, op een afstand van vijf of zes meter in het donker.

Te laat. De verbindingsdeur tusschen de keuken en de tuin sloeg. De man vluchtte, overwonnen. Maar Ardant zakte ineen op de tafel.

HOOFDSTUK IV.

EEN NACHT IN HET FORT.

Toen de drie luitenants, klaarblijkelijk ongerust, de volgende morgen voor het huis van Ardant kwamen, vonden zij hem tot hun groote verbazing op de stoep, in dienstuitrusting, en zoo al niet stralend van gezondheid, dan toch zeer vroolijk. Alle vier namen samen het ontbijt in de officierscantine.

„Ik ben blij dat mijn vrouw gisteren vertrokken is," zei Ardant. „Zij heeft nooit kunnen wennen aan de, naar ik moet bekennen, hevige indruk, die mijn aanvallen van moeraskoorts maken. Het staat vast, dat ik bijvoorbeeld vannacht in de war ben geweest. En daarbij de atmosfeer, die hier heerscht, dat onopgeloste raadsel, bekeken met veertig graden koorts.... een echt gekkenhuis, jullie hebt er geen voorstelling van."

Hij glimlachte ironisch, met een gezicht van iemand, die er niet om geeft of hij geloofd wordt. Het zou trouwens niet goed zijn, nu de kaarten waren open gegooid, dat hij de schijn aannam hen te willen overtuigen.

Capelle wenschte hem geluk met zijn verrassende beterschap. Maar iets gedwongens woog op hen.

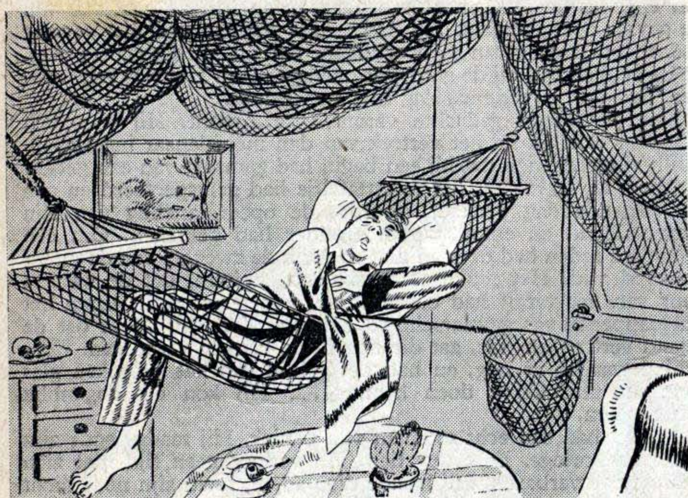
De belangstelling voor de ochtendoefening, door Ardant met zijn gewone vitaliteit geleid, nam hem geheel in beslag. Tegen elven kwam de compagnie in het kamp terug. Het was Zaterdag. Dadelijk na het commando „rust" haastten de verlofgangers zich naar de logies. Kuntz moest zijn week-end bij een familie doorbrengen en Le Guenne ging naar Parijs; Capelle, uit zijn humeur, hield de boel gaande tijdens de waarschijnlijke afwezigheid van Ardant, die over zijn plannen niet gesproken had. Maar nauwelijks had de troep zich met een vroolijk rumoer verspreid, of de klaroen van den politie-postillon blies naar de vier hoofdrichtingen de dringende wijs van het „officier-appel":

Luitenant, kapitein, commandant,
De kolonel zegt: Weest bij de hand.

(*Wordt vervolgd*).

TOON SPUTTER ZEGT HET!

EEN BURGER IN OORLOGSTIJD.

XXI.

NEDERLAND HEEFT ZIJN JAARLIJKSCHE BOEKENWEEK GEHAD....

Het lijkt me prettig om te weten, hoe de dames en heeren er uitzien, die voor ons schrijven. Helaas was ik verhinderd om bij de maaltijd van schrijvers plus publiek tegenwoordig te zijn, maar ik heb alles er over gelezen, en had mij op slag voorgenomen om het Nederlandsche Boek te steunen. Maar hoe? Ik heb alle Nederlandsche boeken, die verschenen zijn, in mijn kast staan, maar één zwaluw maakt geen lente, en één boekenkooper maakt geen oplaag van beteekenis. Nu heb ik ook gelezen, dat iemand voorstelde, dat een ieder, die er een gewoonte van gemaakt heeft om geleende boeken nimmer terug te geven — ze zijn niet te tellen! ! — thans bij wijze van boetedoening ten minste één Nederlandsch boek zou koopen. Mochten alle boekenleeners dit doen, dan waren de boekhandelaren in één dag uitverkocht....

Maar ik vrees.... Boekenleeners zijn in de regel lieden, die *wel* willen lezen, doch uit andermans zak. Ik heb iets anders bedacht, om het Nederlandsche Boek te propageeren, en met veel succes, al zeg ik het zelf. Ik was dezer dagen bij mijn nichtje Trudie (Flip op school geheeten) en we hadden het over Boeken. Ik zei:

„Kindlief, „De Goede Moordenaar" van Anton Coolen is absoluut geen geschikt boek voor jou."

Twee dagen later had ze van haar zakgeld „De Goede Moordenaar" gekocht en de rest van de Meisjes-H.B.S. volgt natuurlijk spoorslags.

Ik had mijn neef den luitenant op bezoek, en zoo langs m'n neus zei ik: „Zeg, dat boek van Roodhaert, „Spionnage in het Veldleger", is toch zeker bij het leger verboden, is het niet?" Hij was zeer verontwaardigd.

„Hoe komt u daarbij? Ik was juist van plan het te koopen."

Dat was er weer een.

Ik heb een heel oude nicht, van bij de zeventig, die zich voor alles en nog wat interesseert, behalve voor boeken. Ik dronk thee bij haar.

„Aline," zei ik, „als ik jou hoor spreken, doe je me steeds denken aan Henriette van Eyk. Zoo echt geestig."

Ze keek me wantrouwend aan.

„Henriette van Eyk? Die actrice?"

„Nee, die schrijfster."

„Ken ik niet."

„Jammer. Heel jammer. Jullie passen zoo goed bij elkaar. Ik geloof, dat jij toch *iets* geestiger bent."

„Hm. Ik zal het mensch eens aanschaffen."

Dat was nummer drie.

Mijn benedenbuurman Pietersen is een verschrikkelijk mensch: hij zal nooit of tenimmer een boek koopen, nog niet eens een krant. Maar op de dag van de Boekenweek-maaltijd bleef ik op de trap staan, keek hem verbaasd aan en zei:

„Lieve hemel, nu weet ik, aan wie u me steeds deed denken."

Hij keek wantrouwend op me neer, en gromde:

„Zoo — en op wie dan, als ik het vragen mag?"

„U bent sprekend Houtekiet."

„Wie ben ik?"

Hij kwam dreigend een stapje omhoog: het *kan* gevaarlijk zijn om propaganda te maken voor het Nederlandsche Boek. Daarom zei ik met m'n zachtmoedigste glimlach:

„Kent u Houtekiet niet? Maar, m'n beste meneer, Houtekiet is dat nieuwe boek van Gerard Walschap, een prachtig boek, een *heel* interessante figuur, die Houtekiet."

Hij ging zonder iets te zeggen langs me heen met een kwaadaardig gegrom, maar 's svonds zag ik hem met een pakje onder zijn arm thuis komen, dat hij angstvallig trachtte te verbergen. Dat was nummer vier.

Nummer vijf was de gepensionneerde kapitein van de groote Vaart, die er prat op gaat nog nooit in z'n leven een boek gelezen, laat staan gekocht te hebben. Hij hoort zich zelf graag praten. En toen hij aan de bittertafel zijn zes en negentigste schipbreuk verteld had, zei ik langs m'n neus weg:

„Nou, je kunt wel zien, dat u een trouw lezer van Arthur van Schendel bent. Het is of je zijn zeeverhalen hoort."

Hij stoof op. „Van Schendel? Wat van Schendel? De een of andere matroos misschien? Ah...."

Ik legde hem uit dat van Schendel geen matroos is, nimmer geweest is ook, doch o.a. de schrijver van „Het Fregatschip Johanna Maria", waaraan hij met al z'n verhalen niet tippen kon. Hij is kwaad weggeloopen. Maar de volgende dag kwam hij zegevierend terug, met „Het Fregatschip" in zijn hand. Hij zwaaide ermee voor mijn neus.

„Nu, vriend, ik heb het. Prachtig, in één woord prachtig. Ik had nooit gedacht, dat 'n landrot verstand van de zee kon hebben. Maar nou moet je eens luisteren wat mij in '97 in de Indische Oceaan gebeurde, dat is *nog* sterker...."

Ik heb twee uur lang naar zijn verhalen moeten luisteren, maar goed, voor het Nederlandsche Boek moet je iets over hebben.

Het wordt lente: de tuinlieden zijn weer in de voortuintjes bezig, ook bij mij in de straat. Ik heb de gewoonte met zoo iemand nu en dan een praatje te maken. En deze week spreek ik uit principe over niets anders dan over het Nederlandsche Boek. Ik hing over een hekje, gaf den tuinman een sigaar, en zei:

„Ja, ja, als je maar ijverig bent, dan kun je het een eind brengen."

„Hoe dat zoo, meneer?" vroeg de man en stak een van mijn sigaren op, die geen auteur me waarschijnlijk ooit vergoeden zal.

„Wel, je kent toch wel „Vredenhof?"?"

„Vredenhof", zei de man, en keek me peinzend aan. „Nee, m'n zuster zit...."

„Dat heeft er niets mee te maken. Ik bedoel „Vredenhof" van Dr. Ritter, dat boek over die kweekersfamilie. Als je het zoo ver gebracht hebt als die familie...."

„Is dat een boek, meneer?"

„Een boek, ja."

„Gek, dat ze over *ons* boeken schrijven. Heb ik nooit geweten. Maar ja, dan.... hm .... ja.... dan.... Ik zal het toch eens .... Hebt u het misschien?"

Ik zei hem haastig dat ik het *niet* bezit, hoewel ik het natuurlijk *wel* bezit. Hij zuchtte eens, en terwijl hij terug ging naar zijn schop en zijn hark, zei hij met 'n zucht:

„Dan moet ik het maar eens koopen. Als het nuttig is...."

Ziet u, dat was vijf. Ik ben deze week tot twee en zeventig gekomen.... en heb nooit tevoren geweten, dat er zooveel Nederlandsche Boeken zijn.

Bij een volgende maaltijd van de Boekenweek hoop ik geïnviteerd te worden.

WAT MOETEN WIJ DOEN ALS ER EEN GRANAAT ONS HUIS KOMT BINNEN SUIZEN? De Hoofdcommissaris van Politie te Amsterdam heeft het nuttig en noodig geacht om ons in deze voor te lichten, en ik heb er vrede mee. Men kan immers nooit weten. Een granaat, die afgeschoten wordt, moet nu eenmaal ergens neer komen als hij niet bij toeval in de huid van een vliegtuig blijft steken. En hij kan bij u of bij mij neerkomen, dus het is *ook* belangrijk voor u. Wat mezelf betreft, ik *heb* reeds mijn maatregelen genomen, die ik u straks gaarne zal mededeelen en gratis ter beschikking stel. Nu dan: de hoofdcommissaris zegt, dat men om te beginnen, als een granaat inslaat, eerst voor minstens tien minuten zijn huis moet verlaten. Goed. De granaat komt, bij nacht waarschijnlijk, doch u holt uw bed uit, tuimelt van schrik en ontsteltenis uw drie trappen af, en bent buiten. Daar blijft u tien minuten staan. Dan gaat u weer naar boven, en de zaak is gezond.

Het is zoo eenvoudig als iets. Mocht het ding *na* die tien minuten *toch* nog ontploffen, doet het zulks wederrechtelijk, en heeft u het recht schadeloosstelling te eischen, indien u hiertoe nog in staat bent. Voorts moet u onmiddellijk de politie waarschuwen. Per telefoon. Ook dit is voortreffelijk. Als u dus naar buiten bent

gerold, gaat u naar de dichtstbijzijnde telefooncel en schelt het hoofdbureau op, waarna een agent en een inspecteur verschijnen, die vaststellen, dat het inderdaad een granaat is.

Valt uw heele huis in elkaar, geraakt het in brand, dan is het niet dringend noodzakelijk het na de voorgeschreven tien minuten weer te betreden. Deze maatregelen zijn natuurlijk alleszins nuttig, doch ik voor mij heb het eenigszins anders gedaan. Ik houd van zekerheid. En mij kan niets gebeuren, althans niet des nachts, en de meeste granaten zullen toch wel bij nacht komen. Kijk eens aan: ik slaap niet meer in een bed, doch in een hangmat. Maar om mijn hangmat heen zijn vier andere hangmatten, boven, op zij, onder me. Overal zijn netten om de granaten te ontvangen. Naast mijn bed heb ik ten overvloede nog een schepnet neergezet, dat ik onmiddellijk grijpen kan: mocht er dus onverhoeds toch nog een granaat letterlijk door de mazen van mijn netten slippen, dan ben ik bij de hand om het ding op te vangen, en keurig in mijn net naar het politiebureau te zenden. Dit is niet alleen zeer doeltreffend, doch granaten, op deze wijze door de burgers buit gemaakt, kunnen door ons afweergeschut opnieuw gebruikt worden. Hetgeen het land en de schatkist *zeer* ten goede belooft te komen. Zooals gezegd: ik geef mijn uitvinding gaarne gratis, ten behoeve van het land en mijn medeburgers. Mocht u niettegenstaande al deze maatregelen *toch* nog onaangenaamheden ondervinden, wanneer een granaat bij u inslaat, dan hapert er iets aan uw opstelling van netten....

IK HOUD OPEENS VAN VEENENDAAL. Ik ken het plaatsje niet, misschien ben ik er wel eens door heen gekomen op de fiets, in mijn jonge jaren, doch ik ben vergeten, *hoe* het er uit ziet. Ik ken geen enkel gezicht van een Veenendaler. Maar ik houd van deze menschen. Sinds enkele dagen. Sinds ik gelezen heb, dat het dorp negen mille heeft bijeengebracht voor het arme, geteisterde Finland. Dit is niet zoo maar, met een collectezak gegaan. O neen, men heeft er voor gewerkt. Er letterlijk voor gewerkt: op fabrieken hebben de arbeiders overuren gemaakt .... voor Finland. Op kantoren, in werkplaatsen, en behalve de arbeiders hebben *ook* de werkgevers het hunne bijgedragen, en ten slotte heeft men nog met lijsten langs de deuren gewerkt. Ik ken Veenendaal zooals gezegd niet. Ik weet niet of het een stadje, een groot dorp of een klein dorp is, maar ik houd van Veenendaal om de eensgezindheid waarmede men deze negen mille bij elkaar heeft weten te brengen. Als het overal op zijn Veenendaalsch gaat, kunnen de Finnen hun allerlaatste verdedigingslinie straks als het zijn moet van goud en zilver maken....

IK BEN EEN VERWOED LIEFHEBBER VAN HAN HOLLANDER VOOR DE RADIO; U weet wel, als hij zoo met vuur bezig is ons Nederlandsch Elftal op de voet te volgen en men aan zijn stem reeds hoort of onze jongens voor het vijandelijke doel zijn of omgekeerd. En nu heeft me zoo'n doodgewone voetbalvereeniging — E.D.O., meen ik — verzocht om bij de aanstaande wedstrijd Holland—België er voor te zorgen, dat we Hollander 's middags niet te hooren krijgen. Ik werd geel en groen van verontwaardiging. Ik houd van sport. Ik mag gerust zeggen, dat ik er dol op ben, en op voetbalsport in het bijzonder. En het meest houd ik er van 's middags bij m'n thee te zitten en te luisteren naar Hollander, net zoo lang, tot ik van opwinding mijn thee in mijn fauteuil mors.... Ah, dat is nog eres sport! En nu zou dat niet meer gaan? Nu zouden we pas 's avonds, als we de uitslag natuurlijk al weten, de stem van Hollander kunnen hooren van een wasplaat af? Ach heeren E.D.O., wat bezielt u? Omdat u *ook* spelen moet op die dag? Wat kan me E.D.O. schelen, wat kunnen me alle voetbalclubs schelen, Ajax incluis: ik wil Hollander hooren, Hollander en Hollander alleen, en niet van een wasplaat. Ik wil meeleven met hem, en tenslotte wil ik met spanning zitten te popelen en te wachten op het groote moment, waarop meneer Vogt, of wie er dan ook bij is, komt vertellen, dat de Heer Hollander van aandoening — om een mooi doelschop — of van verontwaardiging — om een slecht doelschop — of van opwinding omdat hij *zelf* niet tusschen de klit spelers kon komen — is flauw gevallen. „Dames en heeren, een oogenblik.... de heer Han Hollander haalt nog flauw adem.... hij komt iets bij.... ja.... nee.... *toch*.... nee, het scheen een oogenblik alsof hij weer bij kennis zou komen.... hij haalt nu lucht door zijn neus, doch het terrein voor zijn neusgaten is gevaarlijk verstopt.... een oogenblik nog.... daar komt Guus Weitzel met een glas water.... het gaat al beter.... ja.... ja.... hij komt.... hij.... hij komt.... *ah*! Hij is bij. Dames en heeren, hier komt weer de heer Han Hollander...."

Dat is het, waarop ik iedere wedstrijd met spanning zit te wachten. En dit genoegen zou men mij willen ontnemen, omdat de een of andere club *ook* moet spelen op die dag? Ik vind dat men hier de *sport* op schandelijke wijze in gevaar tracht te brengen!

WIJ ZIJN TEVREDEN.... Nu is een tevreden mensch gewoonlijk een aangenaam mensch, en een tevreden wereld zou dus een aangename wereld moeten zijn. Er wordt op deze aardbol echter altijd nog min of meer gevochten, dus er klopt iets niet, want „wij zijn tevreden" heeft een Engelsche minister gezegd en een Duitsche minister zei precies hetzelfde. En waarover zijn de heeren nu zoo buitengewoon tevreden? Over het verloop van de oorlog, gedurende de eerste — aangename! — zes maanden. Als men dat leest, dan wrijft men toch even de oogen uit. Hoe nu: is men tevreden omdat de oorlog nog niets heeft opgeleverd, of is men tevreden omdat de overwinning reeds in zicht is? De rekensom van de heeren is blijkbaar zeer eenvoudig: men telt alles bij elkaar wat de tegenstander verloren heeft en vergelijkt dit bij hetgeen men zelf verloren heeft. Daar het laatste altijd minder is dan het eerste, kunnen beide partijen zeggen: wij zijn tevreden.... En men gaat verder om de volgende zes maanden vol te maken waarschijnlijk. Eén ding hebben deze tevreden ministers echter vergeten: dat er ook nog neutrale landen bestaan. En wij van onze kant kunnen met een gerust geweten zeggen: wij zijn heelemaal niet tevreden. Wij zijn diep verontwaardigd, we zijn diep geschokt, we zijn teleurgesteld, we zijn beproefd.... maar in deze wereld van oorlog en schijn-oorlog tellen wij, neutralen, helaas in het geheel niet meer mee, en zoo nu en dan lijkt het wel alsof je een kleur van schaamte met je om moest dragen van de ochtend tot de avond alleen maar omdat je niet in oorlog bent. Voor ons zal de wereld er evenwel *heel* anders uit moeten zien, alvorens *wij* op onze beurt zullen zeggen: *wij zijn tevreden*! !

Mededeeling.

„Het Leven" verschijnt elke Zaterdag. De abonnementsprijs bedraagt per kwartaal f 2.50 franco huis binnenland. Ned.-Indië en buitenland f 14.— per jaar. Losse nummers 20 cents. Abonnementen kunnen te allen tijde ingaan, doch slechts worden opgezegd aan het einde van het jaar. Het tarief voor plaatsing van advertenties is op aanvrage bij de Administratie verkrijgbaar.

Alle abonné's in Nederland, die zich daartoe aanmelden en op de betreffende registers zijn ingeschreven, zijn volgens de geldende voorwaarden, onder waarborg van The Ocean-Accident Guarantee Corporation Limited gratis tegen ongevallen verzekerd tot een maximum bedrag van f 10.000.

Telefoonnummers: Redactie 36186, Administratie 44060 en 48051. De gironummers Administratie „Het Leven" zijn: Gem. Amsterdam L. 150 en Postgiro 55533.

Zeer aangenaam.

Dame (tot haar chauffeur): „Maar Frits, dat is nu al de vierde flesch bier, die je haalt; de kastelein zal denken dat je een dronkaard bent."

Chauffeur: „Geen nood, mevrouw, hij denkt, dat het bier voor u is."

't Was niet noodig geweest.

„Hij is toch aan een operatie gestorven?"

„Ja, maar nou heb ik me laten vertellen, dat hij zonder dat ook dood had kunnen gaan!"

Hij zag het thuis.

„Als ik mijn hand in de zak van een man steek," zei de onderwijzeres, „wat ben ik dan?"

„Zijn vrouw, juffrouw," antwoordde de jongen.

Niet mogelijk!

„De pillen, die ik u voorgeschreven heb, moet u 's avonds voor het naar bed gaan innemen," zeide de dokter tegen zijn patiënt.

„'t Zal niet gaan," antwoordde deze, „want ik ben nachtwaker."

DE RING door TED O'SICKENS.

„Die," zei T. T. Tulleman bij zichzelf, „en geen ander."

Hij keek naar het nummer van haar kamer, schreef het in zijn notitie-boekje en sloop de gang door naar zijn eigen deur.

In zijn hotelkamer stak hij een cigaret op en ging zitten denken. Hij dacht over een slanke arm en een smal, licht-gebruind handje, waar een ring met een prachtige lichtgroene steen aan stak. De arm, de hand en de ring had hij gezien, toen ze een paar avondschoentjes buiten de deur zetten. Het was precies tien over half twaalf geweest. T. T. Tulleman kwam, opweg naar zijn kamer, in de gang voorbij en het had hem diep getroffen: op de wetenschappelijk vastgestelde plaats van zijn hart.

Het was heelemaal niet logisch misschien — en dat verontrustte T. T. Tulleman, die een nuchter-denkend jongmensch was, wel een klein beetje — maar het stond bij hem vast, dat de arm, de hand en de groene ring bij een meisje hoorden, dat goudblond haar, een klein pikant gezichtje en zeer waarschijnlijk grijze oogen had.

T. T. Tulleman, die niet alleen nuchter en logisch, doch ook voortvarend was, stond de volgende dag in de lounge van het groote zomerhotel en bekeek het va-et-vient der gasten. Er was maar één meisje met goudblond haar, een klein pikant gezichtje en grijze oogen onder hen — maar één was genoeg.

Ze slenterde bij de uitgang voorbij; de afstand was te groot voor den jongeman om ook nog te zien of zij een ring met een prachtige lichtgroene steen aan haar hand droeg; hij draaide zich dus naar den bureau-chef om en vroeg of die-jongedame-daarginds op kamer 96 logeerde.

De bureau-chef zei: „Ja, dat is juffrouw Lumey, ze is met haar...."

„Dank u," zei T. T. Tulleman vlug en rende het meisje na. Hij was precies op tijd om haar aan de zijde van een oude grijze dame in een auto te zien wegrijden. Maar dat was niets: ze maakte alleen maar een uitstapje in de omgeving.

't Kostte T. T. Tulleman drie dagen om te ontdekken, dat het meisje ongenaakbaar was. Ze was niet op de tennisbaan te vinden en niet in de danszaal, hoewel ze 'n figuurtje had om op beide plaatsen te schitteren. Ze was altijd in gezelschap van de oude dame, en T. T. Tulleman, denkend aan de verhalen over de Prinses en het Monster, noemde de oude dame een draak: zeer ten onrechte, want ze had een zacht, vriendelijk gezicht en mooi wit haar. Ze leek heel opgewekt. Maar ze maakte dingen moeilijker....

Een van de groote leermeesters onzer tijden heeft gezegd, dat de Moderne Jongeman zich nooit verslagen toont. Tegenspoed (zegt bladz. 32 van zijn bekende boek „De Weg naar Geluk") prikkelt hem tot nieuwe daden. Een moderne jongeman, staat er verder, mag niet terugdeinzen voor een klein waagstuk, als tact en goede manieren het doel niet kunnen bereiken.

T. T. Tulleman was een enthousiast aanhanger van deze leer. Nadat hij, drie dagen lang, vruchteloos en in de verte om het meisje heen gedraaid had — tweemaal meende hij een blik uit haar grijze oogen te hebben opgevangen, en dat gaf hem moed — stuurde hij een jochie met een briefje naar kamer 96.

„Wil de dame van de ring met lichtgroene steen alsjeblieft met mij theedrinken in de Blauwe Zaal?

T. T. Tulleman."

Het antwoord was een triomf voor bladz. 32 van „De Weg naar Geluk"....

„Met genoegen. Om 5 uur dan?" stond er op het briefje, dat de piccolo met een grijns terug bracht.

T. T. Tulleman rende met drie treden tegelijk naar beneden en begon uitvoerige instructies te geven inzake een „tea", die alle „teas" moest overtreffen, tot dusver in de Blauwe Zaal geserveerd.

Hij zond roode rozen naar kamer 96, want T. T. Tulleman wist hoe 't hoort, en om half vijf wandelde hijzelf, frisch geschoren, de Blauwe Zaal binnen. Zij was er nog niet en hij drentelde om 't gereserveerde tafeltje heen. Hij voelde een verrukkelijke zenuwachtigheid, maar, hoewel hij geen moment de ingang uit 't oog verloor, deed hij nonchalant en van-de-wereld-achtig, en verschikte om de tien tellen met kennersgebaar iets aan de opstelling van 't theeservies, de schaal-met-gebak en 't vaasje bloemen.

Zijn hart viel van gelukzalige hoogten in diepe teleurstelling neer, toen hij opeens de oude dame binnen en naderbij zag komen. Ze was gestuurd om 't af te zeggen. Het meisje was ziek geworden. In ieder geval: iets verschrikkelijks teleurstellends moest er zijn gebeurd.

Maar de oude dame kwam met een glimlach op hem af. „Hier ben ik," zei ze, en ze stak hem haar fijne blanke hand toe.

T. T. Tulleman voelde z'n hart langzaam stil staan. Aan haar vinger stak de ring met lichtgroene steen....

Hij herinnerde zich later vaag: gebogen en iets gemompeld te hebben, maar op 't oogenblik zelf geloofde hij niet de schok ooit weer te boven te zullen komen.

In een droom ging hij zitten: de vriendelijke oude dame tegenover hem. Ze glimlachte en T.T. Tulleman zag haar oogen verdacht tintelen, terwijl ze op het gereedstaande thee-assortiment wees.

„Het is erg aardig van u," zei ze. „Ik had juist zoo'n trek in thee."

„Ja," zei T. T. Tulleman, „ik bedoel: heelemaal niet, dat wil zeggen...."

„En wat een leuke koekjes," zei ze, hier en daar wat bevingerend, „en wat prettig op deze manier met u kennis te maken; men ziet elkaar steeds zoo uit de verte. Mijn kleindochter — hebt u m'n kleindochter al opgemerkt?" — (tintelden haar oogen nu weer of niet? dacht T. T. Tulleman) — „nu, die zal me bepaald benijden, ze — ze houdt erg van deze koekjes. Ik heb verschrikkelijk veel moeite met haar, mijnheer Tulleman. Ja, ze heeft 't in haar hoofd gezet zich in haar vacantie heelemaal aan deze oude vrouw te wijden — 't is wel mal van haar, want ze is een veel te groot liefhebstertje van dansen en tennissen en al die leuke dingen, die jongelui zoo doen; maar ik ben zwaar ziek geweest, ja, pas hersteld. Tot het leven teruggekeerd, noemt de dokter 't, en zoo ben ik dan haar troetelkind. Neemt u twee of drie klontjes, mijnheer Tulleman?"

Ze pauzeerde met 't suikertangetje in haar hand.

„D-drie," zei T. T. Tulleman moeilijk.

Hij zat haar aan te kijken; van 't vriendelijke, blijmoedige gezicht naar de hand met de groene ring. En hij zag weer die blanke meisjesarm voor zich, die schoentjes buiten zette. En hij begreep er niets van.... Maar teleurgesteld voelde hij zich al minder; hij raakte onder de bekoring van 't opgewekte gebabbel van deze aardige oude vrouw. Al had hij 't gevoel, dat ze hem een beetje voor de gek zat te houden.

Ze zaten die middag verder heel gezellig te praten. Toen ze opstonden, zei ze nog: „Wij vonden uw uitnoodiging zoo grappig, zoo origineel. Ik dacht eerst vast en zeker, dat u mijn kleindochter bedoelde, maar zij zei: nee hoor, u natuurlijk, hier staat immers duidelijk: de dame van de groene ring. 't Is uw ring.... En ja, toen zag ik dat ze gelijk had en zoo ben ik maar gekomen."

Ze draaide, met een glimlachje, de ring aan haar vinger rond.

„Weet u, wat u doen moest, mijnheer Tulleman, u moest mij een beetje helpen met Nel, zoo heet mijn kleindochter. Ik wil eens 'n keertje rustig op mijn kamer zitten, wilt u morgen niet eens met haar gaan tennissen? Ik zou 't verschrikkelijk aardig van u vinden als u zich over haar wilde ontfermen."

Haar oogen tintelden weer. De jongeman probeerde te spreken, maar een ongelooflijk geluk overweldigde hem. Hij knikte maar verwoed.

De volgende middag ontmoette hij Nel, die een witte tennisjurk droeg. Ze schenen 't leuk te vinden drie minuten lang tegen elkaar te glimlachen. Toen keek hij naar haar hand. Ze droeg een ring met lichtgroene steen.

„Is.... is hij toch van u?" stamelde hij, wijzend.

Ze schudde spottend haar hoofd. „Hij is van grootmoeder, maar," — ze begon te lachen, „ik draag hem bij.... eh.... feestelijke gelegenheden."

„Is dit," waagde T. T. Tulleman voorzichtig, „zoo'n feestelijke gelegenheid..?"

Nel liep de tennisbaan op. Ze keek over haar schouder en knikte: „Ja...." T. T. Tulleman sloeg de eerste twintig ballen in het net.

De stijgende belangstelling voor „Het Leven"

is zeer gemakkelijk te verklaren; immers, meer dan ooit leeft in deze dagen een ieder mee met de groote gebeurtenissen, welke zich in de wereld afspelen.

„Het Leven" brengt iedere week uitvoerige foto-reportages van alle belangrijke feiten.
„Het Leven" heeft in alle landen van Europa en ook daarbuiten zijn correspondenten en fotografen.
„Het Leven" is het best verzorgde blad van Nederland en staat sinds meer dan dertig jaren aan de spits der bladen!

„Het Leven" is in alle opzichten actueel.
DIT VERKLAART DAN OOK DE NOG STEEDS STIJGENDE BELANGSTELLING VAN HET PUBLIEK VOOR ONS BLAD.

BENT U NOG GEEN ABONNÉ?
Dan heeft U tot heden verzuimd onderstaande kaart in te vullen en ons toe te zenden.

HET IS GOED BEDOELD, DAT GIJ, TREIN-LEZER VAN „HET LEVEN" EN LOSSE-NUMMERS-KOOPER VAN ONS BLAD, BIJNA geregeld een nummer voor Uw huisgenooten meebrengt, maar ge stelt hen toch teleur iedere keer dat ge zeggen moet: „Het Leven was uitverkocht".
Daarom: bespaart hun en Uzelf deze teleurstelling en abonneert U nog heden op ons blad!

VULT ONDERSTAANDE KAART NOG HEDEN IN!

Abonneert U nog heden met nevenstaande kaart, ingaande 1 APRIL a.s. Wij zenden U dan: **GRATIS:**

1e. Alle nog in Maart verschijnende nummers.

2e. Een Romanbibliotheek van ZES complete, zeer spannende moderne romans, zijnde:

1. Boeddha gewroken, door Claire Pomery.
2. Een Schijnhuwelijk, door Beulah Poynter.
3. Het Blonde Gevaar, door Paul Oscar Höcker.
4. Die het laatst lacht.... door E. A. Rowlands.
5. Een huwelijk uit berekening, door H. Bullivant.
6. De Vrouw, die overwon, door Munro.

HIERLANGS AFKNIPPEN

Mijnheer, 10

De ondergeteekende (duidelijk naam en voorletters s.v.p.)

____

Woonplaats ____________________

Straat en Huisnummer ____________________

wenscht zich met ingang van 1 April a.s. voor minstens één jaar te abonneeren à f 2.50 per 3 maanden, franco per post.

Achtend,

Datum: *Handteekening:*

Z.O.Z.